

Soma, uyuyan bir volkan

**SOMA'YI
UNUTMA!**

Gerçek

**İşçi sınıfı
mücadelelerinden...**

Metal sözleşmesinde greve doğru,
Ülker'den direnişçi bir işçi ile röportaj,
Bursa, Gebze, Manisa, İstanbul ve Tuz-
la'daki fabrikalardan ve işyerlerinden
haberler... *sayfa 2-3*

Aralık 2014 / Sayı: 62

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Yüzde 10 barajı hırsızların güvencesi

Geçtiğimiz yıl 17 Aralık'ta ortalığa saçılan yolsuzluklarla ilgili dört eski bakan için kurulan Meclis Soruşturma Komisyonu'nun çalışmaları, bakanların ifadelerinin alınması ile devam ediyor. AKP hükümeti 17 Aralık'tan sonra, muhalefetin de gözünü sandığa dikerek oylanması ile zaman kazanmış, 30 Mart'ta sandıkta pisliklerini aklamaya çalışmış, aldığı görelî yüksek oylarla bunu görünürde bir ölçüde başarmıştı. Şimdi 17 Aralık'tan aylar sonra, her halde tüm delillerinin yeterince karartıldığından emin olduktan sonra kurdukları bu komisyonun bakanların ifadeleri alınmaya başlamadan önce yayın yasağı getirmesi de delil karartma ve hırsızları, yolsuzluk yapanları aklama girişiminin bir parçasıdır.

Çaldıkları bizim ekmeğimizi! Onlar ayakkabı kutularını doldururken Ermenek'te ölen madencinin babası delik lastik ayakkabı ile kaldırıyor oğlunun cenazesini! Sadece ekmeğimizi değil canımızı da alıyorlar! Onlar halktan çaldıkları ile 1000 odalı saraylar yaptırırken bir yaşam odası bile olmadığı için kaç madenci ölüyor, mahallesinde bir sığınma evi olmadığı için kaç kadın yaşamını yitiriyor! Sorulacak hesabımız var! **Hırsızlar yargılanmalıdır! Ama onları halk yargılamalıdır!** Rüşvet ve yolsuzluk dosyaları ile ilgili her türlü **gizlilik ve yasak kaldırılmalı**, soruşturma sendikalar, meslek odaları ve baro temsilcilerinden kurulu **bağımsız bir komisyon** tarafından yürütülmelidir!

Meclis Soruşturma Komisyonu, konu ile ilgili bir karara varduktan sonra AKP hükümeti 2015 genel seçimlerini bir kez daha kendisini aklama amacıyla kullanmak isteyecektir. Sandık, pislik temizleme yeri değildir. Hele hele 12 Eylül cuntasının mirası seçim barajıyla yapılan bir seçimin sandığı hiç değildir. İşçilerin örgütlenmesinin önüne dikilen işkolu ve işyeri barajları gibi, yüzde 10 seçim barajı da işçi sınıfının, emekçilerin ve özellikle de Kürt halkının temsilcilerini meclis dışında tutmak amacıyla işkenceci Kenan Evren döneminin bir ürünü. Ama 12 Eylül'den bu yana 30 küsur yılı aşkın bir süredir de hiçbir hükümet, hiçbir düzen partisi bu seçim barajını kaldırmak için en ufak bir çaba göstermedi, göstermez! Çünkü hepsi işçi sınıfına ve Kürtlere düşman!

Bugün Kürtlerin çoğunlukta olduğu illerde Kürt hareketinin oyları kimi yerde yüzde 80'lere kadar çıkıyor. Ama seçim barajı nedeniyle bugüne kadar hep bağımsız adaylarla meclise girmek zorunda kaldı. Baraj kalksa iki hatta üç katı kadar milletvekili ile meclise girmesi işten değil!

İşçiler! Seçim barajı sadece Kürt kardeşlerimizin meselesi değil! Yarın işçi sınıfının çıkarlarını savunan partilere de uygulayacaklar. O zaman, kıdem tazminatından mezarda emekliliğe, herkesi taşeronla çevirecek yeni düzenlemelerden grev yasaklarına bir dizi saldırı yasağının bir gecede göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini istemiyorsak seçim barajlarına karşı durmak görevimiz! Barajları yıkalım!

Gerçek

BARAJ

KALKSIN

HIRSIZLAR

YARGILANSIN

**Zalimin yurdu
Kaç-Ak Saray**

**Kürt halkının
kurtuluşu,
düzene karşı
mücadelede!**

6-7

**Gençlik
mücadeleleri...
Liselerden,
üniversitelerden**

10-11

Fabrikalardan haberler

Biz birlikte güçlüyüz!

Her insanın hayatında dönüm noktaları vardır. Benim yaşadığım en büyük dönüm noktası işten atılma oldu. Şanslıydım çünkü bana sahip çıkan bir sendika vardı ve haklarımı bana öğrettiler. Hakkımı savunmamda bana yardımcı oldular.

Çalıştığımız fabrikalarda, işyerlerinde hep çalıştık. Patronlar daha çok kazansın diye. Peki neden kendimiz için çalışmaktan korkuyoruz ki? Neden biz daha iyi

şartlarda yaşamayalım? Neden hep patronlar kazansın? Biz doğarken eşit doğmadık mı?

Bir müddet sonra bazı şeylerin farkına varmaya başladım. Aslında zayıf olan güçsüz olan bendim. Ben olmayı bırakıp biz olmaya başladığımızda, birleştikçe, çoğaldıkça, bilinçlendikçe, güçlendiğimizi anladım. Ve sesimin ulaştığı herkese seslenmek istiyorum. Ben 235 günden beri direnişte olan Sütaş işçisiyim. Hakkımızı arıyoruz ve hakkımızı alana kadar da direnmekten vazgeçmeyeceğiz. Biz birlikte güçlüyüz!

Bursa Karacabey'de direnişte olan bir Sütaş işçisi

Türkiye'de turizm tekrar uykuya daldı

Yıllar boyu 12 ay turizm masalları ile uyutulan çalışanlar tekrar ceplerine konan ümitlerle ücretsiz tatile girdiler. Yine ümitlerle, yeni senaryolarla rüyalara dalma vakti geldi. Bu kısır döngünün kırılması için ortam uzun zamandır hazır, hatta çürümeye yüz bile tuttu. Temel amacı turizm işçisini sömürmek olan bu endüstrinin temelinde bir bozukluk olduğunu kimse anlamadı mı? Hatırlamak istersek eğer: Büyük bir performans göstererek dünya çapında turizm pazarında ilk 10'lara giriyorsunuz, diğer yandan hiç kimse (patronlar hariç) bu girdilerden beklenen geliri sağlamıyor.

İşçiler sendikali ve toplu sözleşmeli olmadığı noktada patronun karşısında yasalardan doğan haklarını alamıyorlar.

Haklarını bilmiyorlar. Günde 12-15 saat çalışıyorlar, ama fazla mesai ücreti emeğe dönüşüyor. Vasıflı eleman yerine düşük maaşla daha az iş tecrübesine sahip kişileri çalıştıran patronlar, kalifiye eleman sıkıntısı var gibi göstererek "tımsah gözyaşları döküyor". Para kazanmadıkları gerekçesiyle pahalı işçi çalıştırmıyor, kaliteli ürün kullanmıyorlar. İflas etmemek için bir şeyleri işçiden ve müşteriden kısıtlamaya gidiyorlar.

Şimdi, yaklaşık 400 bin işçi, sezon bitimiyle evlerine dönüyor. Kayıt dışı (sigortasız) çalıştırılan binler hariç. Belki bir daha gelmemek için yemin ediyorlar, ama bahar gelince otelden gelen telefonda kadro sözü verilince, kendini tekrar yazlık tatil bölgelerinde buluyorlar. Verilen kadro sözü süslenerek "Kadroya kalırsan evinde oturursun, sıcak evinde fıstığını-fındığını yersin, televizyon önünde ailenle zaman geçirirsin, maşın zamanında takır takır hesabına yatar." deniyor. Bu hayalle oralara gidip umduklarını bulamayan yaşı geçen işçiler, artık turizm sezonunu kurtarıcı görüyor ve gidiyorlar.

Bomonti Hilton'dan bir otel işçisi

Ayakkabıya sığmayan sömürü

Çalıştığım ayakkabı mağazası bulunduğumuz bölgede kaliteli ayakkabılar satan bir mağaza olarak bilinir. Genelde yabancı markalı ayakkabılar satılır. Ancak gelin görün ki işin aslı hiç de görüldüğü gibi değildir.

Bizdeki ayakkabıların yarısı yerli üretim yarısı ise Çin malıdır. Patron özellikle Çin'den gelen ayakkabıların etiketini bize değiştirir. Etiketleri değişince ayakkabılar Fransa'da, Almanya'da üretilmiş olur. Üç kağıt burada bitse iyi. Misal bizim 150-200 TL'ye sattığımız bir ayakkabının bize gelişi 20-25 TL civarındadır.

İthalatçı firmaların da bu ayakkabılar üzerinden muazzam kâr ettiğini düşünürsek, bu ayakkabıların Çin'de kaç mal edildiğini düşünemiyorum.

Peki bu kadar büyük bir kâra rağmen biz işçiler ne kadar kazanıyoruz? Asgari ücretin biraz üzerinde. Sigortamız tam yatmaz. Haftanın yedi günü, günde 12 hatta bazen 14 saat çalıştığımız olur. Sürekli ayaktayızdır. Fazla mesai ücreti gibi bir ücret asla almıyoruz. Halbuki sattığımız her ayakkabıdan neredeyse 100 TL gibi bir para kazandırırız patrona. Üstelik biliyorum ki sadece biz mağaza işçileri bu durumda değiliz. Ayakkabıyı üreten fabrika işçileri de ayakkabıları taşıyan taşımacılık işçileri de aynı durumda.

Çin'de ayakkabıyı üreten milyonlarca fabrika işçisi mutsuz, ayakkabıları dünyanın değişik bölgelerine taşıyan milyonlarca taşımacılık işçisi mutsuz, ayakkabıları satan milyonlarca mağaza işçisi mutsuz... Peki kim mutlu? Bir avuç zengin...

Manisa'dan bir mağaza işçisi

Fabrikada tek bir gerçek vardır: İşçi ve karşısında patron!

M&T Reklam direnişini birçoğunuz bilirsiniz. Kapıda direnen işçileri vazgeçirmek için birçok yalan atıldı. Bunlardan birisi fabrikanın kapanacağı palavrasıydı. Ama şimdi görüyoruz ki fabrikaya yeni işçi alımları başladı, üretim alanlarını büyütme için tadilat yapılıyor. Gelen siparişleri yetiştirmek için fazla mesai yapılıyor. Biz zaten fabrikanın yalanlarına inanmamıştık. Fabrikada tek

bir gerçek vardır: İşçi ve karşısında patron! Ben M&T Reklam'dan atılan işçilerdenim. Gebze'de direnişimiz bitti. Ama korkmuyorum, gittiğim her yerde örgütlenmeye ve direnmeye devam edeceğim! Yoksa bu işin sonu yok, patrona kalsa işçiye su bile vermez.

M&T Reklam Gebze'den atılan direnişçi işçi

Kan parası ile işçileri susturmaya çalışıyorlar

Televizyonlarda görüyoruz; işçiler ölüyor, işçiler sakat kalıyor! Ama bunları bilmek için televizyonda görmeye gerek yok. Daha geçen günlerde iki arkadaşımızın parmakları, bir arkadaşımızın bileğinden eli koptu makinada. Ben de bu makinada

çalışıyorum. Olaylar olana kadar hiçbir güvenlik önlemi almadı patron, şimdi ise göstermelik önlemler alıyor. Parmakları kopan iki arkadaşımıza kan parası vererek şikayetçi olmalarını engelledi patron. Eli kopan kadın arkadaşım şikayetçi oldu, sonucunda tehdit ve baskılara maruz kaldı. Peki, suç eli kopan işçide mi? Hayır! Bu 'kazalar' günde 16 saat çalışmaktan yorulmuş bedenlerin, bitkin zihinlerin ve alınamamış önlemlerin ortak ürünüdür. Bu zulüm, patronun kâr hırsının doğrudan sonucudur! Sermaye düzeninizi başınıza yıkacağız!

Gebze Adöksan'dan metal işçisi

Taşeron her yerde

Geçtiğimiz aylarda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik "taşeron işçi ile asıl işçi arasındaki farkı kaldıracacağız" dediğinde, yan yana çalıştığım taşeron arkadaşlarımın içini büyük bir umut kaplamıştı. Gelgelelim zamanla bu umut kendini aynı büyüklükte bir umutsuzluğa bıraktı.

2007 yılında hizmete sunulan, ilk başta kadrolu işçilerin işlettiği, daha sonra tamamen taşeronlaştırılan İSKİ Taşoluk Arıtma Tesisi şimdilerde diğer artıma tesislerini de taşeronlaştırıyor. En son kadrolu işçi alımı 2007 yılında yapılan İSKİ'de personel ihtiyaçları Taşoluk Tesisi üzerinden karşılanıyor. Yapılan ihalede, işçi sayısı

olması gerekenden daha yüksek tutularak diğer tesislerdeki boşluklar taşeron işçiler ile dolduruluyor. Hali hazırda temizlik, güvenlik ve yemekhane gibi birimler taşeron işçiler tarafından çalıştırılırken, şimdi asıl işlerde de birimler taşeronlaştırılıyor.

Faruk Çelik doğru diyor, her yeri taşeronlaştırarak taşeron ile kadrolu arasındaki farkı kaldırıyorlar. Sendikamız Tes-İş, Umreye gezi düzenlemek, özel hastaneler ile protokol imzalamak ve kapı önüne ATM kurdurtmak gibi faaliyetler yerine tüm taşeron işçileri kadrolaştırmak için harekete geçmeli. Yolumuz tur şirketlerinin değil kahramanca mücadele eden maden işçilerinin yoludur. Taşeron yasaklansın! Herkese güvenceli kadro!

İSKİ işçisi

Herkes sendikaya üye olsun, örgütlensin

Keşke sendikayla daha önce tanışsaydık. Ben günde 12 saat çalışılan bir kalıp fabrikasında işçiyim. İlk defa sendikaya üye oluyorum. Sendika güzel bir şeymiş, şimdiden şartlarımızda iyileşmeler başla-

dı bile. Maddi durumumuz daha da iyiye gidecek eminim. Ama bizim en çok istediğimiz şey 12 saati 8 saate düşürebilmek. Herkes sendikaya üye olsun, örgütlensin!

Gebze Ocak Kalıp'tan metal işçisi

Örgütlü ve birlikte olduğumuzda güçlüyüz

Biz yurtdışı ağırlıklı üretim yapıyoruz. Bir süredir ISMACO ve CPS fabrikalarında Deriteks sendikasıyla birlikte sendikal mücadele yürütüyoruz. İşten atılan arkadaşlarımız oldu, tehdit edildik, baskı gördük. Ancak patronları köşeye sıkıştırdık. Her iki

fabrikanın yurtdışı müşterilerinden "İşe iade ve sendikal davaları bitirin." şeklinde ihtar geldi. Ekonomik kazanımlarımızı patronlara kabul ettirmeye başladık, ama atılan arkadaşlarımızdan sivrilenleri geri almak istemiyorlar. Onlar için de bastırmaya devam ediyoruz. Örgütlü ve birlikte olduğumuzda güçlüyüz. Yeter ki bölünmeyelim, birlikte kalalım.

Tuzla ISMACO Deri ve Gebze CPS Tekstil fabrikasından işçiler

Ülker işçisi ile röportaj: Biz kazanırsak Türkiye'deki işçiler de kazanacak

Gerçek: Maddi durumunuz nasıl, sendikanın size maddi anlamda desteği nasıl?

Ülker işçisi: Pek iyi değil açıkçası, sıkıntılı yani sendikadan düzenli bir destek almıyoruz. En azından asgari bir ücret almayınca geçinmek gerçekten zor. Yine de yardımları oluyor, çeşitli sendika ve emek dostları bizlere maddi anlamda yardımcı oluyor ve sendikamız da maddi sıkıntıyı çözmek için uğraşıyor.

Gerçek: Şu an fabrikada çalışan arkadaşlarımızın direnişe bakışı nasıl, onlar da sendika değiştirmeyi düşünüyor mu?

Ülker işçisi: İçerde 4 sendikalı arkadaşımız var zaten, direnişin gücünü görünce onları çıkartamadılar. Diğer arkadaşlardan da direnişe manevi destek var, fakat sendika değiştirmeye çekiniyorlar. Ama ben korku duvarını yıktıklarımı düşünüyorum, ciddi anlamda sendika değiştirmeyi düşünen işçiler var. Birkaç kişi geçmeye başlayınca hızlı bir değişim olacağını düşünüyorum. Şu anda içerde huzursuzluk var. Ülker'de yaşananların bu kadar duyulmasından sonra müfettiş geldi. Fazla mesai sınırının aşılma-

ması için yeni 200-300 civarında işçi alımı yapıldı. Mesai ücreti alamamak, maddi anlamda işçileri daha çok sıkıştırıyor. Bizim burada onlara geçinmek için fazla mesai değil yaşanabilir bir ücret talebini anlatmamız lazım. Bunların yanında içerde işçi örgütlerine ve emek dostlarına bakış düzeldi. Bu insanları bizlerin yanında gördükçe kendilerine daha yakın hissediyorlar.

Gerçek: Ailenizin direnişe karşı tutumu nedir?

Ülker işçisi: Havalarda biraz soğuk, çocuklar hasta olmamdan çekiniyorlar. Aslında sıkıntı edecek bir şey yok, direniş ateşi çok sıcak, hepimizi ısıtıyor. Tabii onlar da haklı olduğumu düşünüyorum, mücadeleyi sonuna kadar destekliyorlar. Hatta direnişin Facebook sayfasını büyük oğlum kurdu. Biz biraz daha muhafazakâr bir aile yapısına sahibiz. Bu nedenle akrabalarımız ve çevremiz genelde sağ görüşlü, şaşırıyorlar, bizi anlamıyorlar. Anlatıyoruz, yine de desteğe gelmiyorlar. Biz insanlığı sol kesimden gördük, sağ kesimden arkadaşlarımızdan bir destek göremedik. Biz burada

anladık ki zafer sokakta kazanılır. Mesele sadece para kazanmak da değil, sömürüyü durdurmak. Şu anki hükümet bazı konularda iyi olabilir, fakat işçiye zerre kadar destek vermedi, biz onları işçinin yanında görmedik. Biz oy verdik, bu sefer bir şeyler düzeldi diye bekledik, ama sonucunu görüyoruz. Ben işçiyim, işçi olarak düşünmeliyim. Ben bugün burayı bırakırsam yarın çocuklarımız da aynı duruma düşecek. Biz kazanırsak Türkiye'deki işçiler de kazanacak. Biz kazanırsak çocuklarımız da kazanacak.

Gerçek: Çevrenin desteği nasıl?

Ülker işçisi: Güzel. Sabahat ablamız var mesela, sürekli yemek getiriyor. Yine bir ablamız kurabiye getirdi. Matbaacılar sitesinde çalışan işçiler geliyor. Yoldan geçen arabalar destek veriyor. Postaneden,

ilaç fabrikalarından işçiler geliyor. Hocası, doktoru, mühendisi, öğrencisi her kesimden gayet fazla ve güzel bir destek var.

Gerçek: Ülker grubunun United Biscuits'i alması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ülker işçisi: United'ı da alırlar dünyayı da alırlar. Ülker şu an "Mutlu et mutlu ol" sloganıyla 70. yılını kutluyor ama işçisini mutlu etmiyor. Özellikle son 14 senede işçiyi bitirdiler. Acaba işçinin hakkını verse onlarca şirketi olabilir miydi? Bu emeğe saygısızlıktır, bunun hesabının sorulması gerekir, hem dünyada hem ahirette. United Biscuits'e de taşeron sokmak istemişler, işçiler greve çıkmış. Çok değil helalinden kazanmak önemli. 70 şirketin değil 7 şirketin olsun, işçinin hakkını ver.

Emekçinin sözü:

Üniversitede her işi biz yapıyoruz

Uludağ Üniversitesi'nde 15-16 yıldır çalışan taşeron işçiler çalışma koşullarını anlatıyorlar. Temizlik işçileri, mahkeme kararıyla kadrolu işçi olduklarını ispatlamalarına rağmen karar uygulanmıyor. Hükümetin kendilerini parçalamaya çalıştığını, taşeronluk sistemini ortadan kaldırmak yerine daha fazla yaygınlaştırdığını söylüyorlar.

Üniversitede her işi biz yapıyoruz. Duvarda bir çivi çakılacak, biz çakıyoruz. Ders var voleybol oynanacak, basketbol oynanacak, topları biz veriyoruz, fileleri biz kuruyoruz. Her şeyi biz hazırlıyoruz. Taşıma da bizde. Temizlik işçisi görünüyorum ama her işi biz yapıyoruz. 5-6 yıl önce dava açtık ve davayı kazandık. O yüzden üniversitenin işçisi olarak görünüyorum.

16 yıl önce işe başladığımız üniversitede temizlik işçisi olarak işe girmiş olmamıza rağmen bazı işçi arkadaşlarımız masa başı işine verildiler. Ama temizlikten başka bir iş yapmamamız gerekirken her işi biz yapıyoruz. Bunu mahkeme kanıtlamış, taşeron değil üniversite işçisidir diye; ama hükümet bunu onaylamıyor. Her yıl taşeron şirkette ihale olur. İhale olunca taşeron şirket yıl sonunda tazminat vermek zorundadır. İhale bitti, senin de işin bitti. 16 yıldır buradayız, tazminat almadık. Yaklaşık 4-5 yıldır iş sözleşmemiz yok. Sadece adres bilgimizi gönderiyoruz. İzinlere geldiğimizde yıllık 23 gün izin veriyorlar. Bu da bizim üniversitenin işçisi olduğumuzu kabul ettiklerini gösterir. Malzemeyi taşeron şirket vermiyor. Ne deterjan ne sabun. Üniversitedeki yöneticiler bizi yönetiyor, şirket yönlendirmiyor. Şu an bizi yöneten fakülte sekreteri ve başkan. Onlardan emir alıyoruz.

Toplamda 750 kişiyiz, asgari ücret alıyoruz. Benim normalde maaşım 1.500 olmalı ama taşeron olduğum için asgari ücret alıyorum. Şirkete para vermek yerine, şirket zengin olacağına 750 kişi faydalanıyor. Şirketin, taşeronun hiçbir fonksiyonu

yok. Özelleştirmenin sonunda böyle oldu. Şimdiye kadar işten çıkarılan işçilerin tazminatını rektörlük verdi. Üst işveren olduğu için rektörlük sorumlu. Yenisi de aynı eskisi de aynı. Kademe yok, kıdem farkı yok.

Devletin taşeronu kaldırma, iyileştirme gibi sözlerine de inanmıyoruz artık. Sadece üniversitelerde değil, fabrikalar, okullar gibi her iş alanında taşeron şirketler çoğaldı. İsterse devlet taşeron şirketleri denetleyebilir ve bizim maaşımızı en düşük asgari ücretten değil, 1.500 TL'den verebilir. Bunu yapmıyorlar. Diyecekler ki seçimlerden sonra taşeronla ilgili düzenleme yapacağız, ama yapmayacaklar. Amaçları oy toplamak ve tek başlarına iktidar olmak. Taşeron şirketler çoğaldı, ölümler çoğaldı. Kendi çıkarlarına uygun yasaları hemen geçiriyorlar. Örneğin, bedelli askerlik. Hükümet hep kendi çıkarını düşünüyor, çok adaletsizlik var.

Sendikada toplu sözleşme için çoğunluğu sağladık, ancak hükümet bunu engelledi. Çoğunluğu sağlamamızı engellemek için bazılarımızı Kayseri'de, bazılarımızı ise Ankara'da bir firmada gösterdiler. Ve böylece yaptıkları ayak oyunlarıyla çoğunluğu bozdular. Maaşları ne zaman yatırdıkları belli değil, izin günlerimiz belli değil. Sendika başkanı yanımıza hiç uğramıyor. Arayan, soran yok. Sendika bizi yarı yolda bıraktı. İlişkileri de kendileri kopardı.

Uludağ Üniversitesi'nden
bir grup taşeron işçi

Metal sözleşmesinde ufukta grev görüldü

MESS-Türk Metal prodüksiyonu tiyatroya oyununun 2014-15 gösterisi sonuna yaklaşıyor. İki yılda bir Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ile Türk Metal Sendikası'nın yöneticileri, on binlerce işçinin iki yıl boyunca hayat standardını belirleyecek olan toplu iş sözleşmesi dönemi gelince pazarlık yapıyor gibi birtakım sahneler yaratırlar. Türk Metal'in başına çöreklenmiş gerici bürokratlar metal sektörünün sanayicileriyle iyi geçinmenin kendi gelecekleri için büyük önem taşıdığını bildikleri için pazarlık yapıyor pozuna girmekle birlikte onları rahatsız etmemeye özel çaba gösterirler. Öte yandan, sendika tabanındaki işçiye de gerçek bir pazarlık yapılmıyormuş izlenimi vermek gerekir. Tiyatro bunun içindir.

Türk Metal bürokratlarının elini sıkı tutan bir başka faktör daha vardır. Sektörde örgütlü iki başka sendika mevcuttur. Hak-İş'e bağlı Çelik-İş'in fazla esamesi okunmaz. Ama DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Türk Metal'e göre çok daha küçük olsa da, özellikle son yıllarda Türk Metal'in korkulu rüyası haline gelmiş durumda. Aynı işveren örgütleriyle masaya oturan iki sendikadan biri diğerinden daha küçük olduğu halde üyeleri için daha iyi koşullar elde ederse, bu tabii ki büyük sendikanın tabanında tepki, hatta bazı koşullarda infial yaratır. İşte Birleşik Metal bu bakımdan bütün sektör için önemli bir öncü rolü oynuyor.

2012 depremi

Türk Metal'in en büyük korkulu rüyası 2012 bahar aylarında yaşandı. O dönemde binlerce işçinin çalıştığı Bosch, Bosch Rexroth, Renault gibi fabrikalardaki işçiler kitlesel biçimde Türk Metal'den koparak Birleşik Metal'e akın etmeye başladı. Bu elbette bir önceki toplu iş sözleşmesi döneminde Türk Metal'in MESS'e teslim olmasına karşılık, Birleşik Metal'in sancılı biçimde de olsa greve gitmesinin ve daha iyi sonuçlar elde etmesinin sonucuydu. Bu büyük toprak kay-

masını durdurmaya burjuvazi başardı. Ama tehlikenin büyük olduğu da anlaşıldı.

Bu yüzdendir ki 2013 yılında toplu sözleşme döneminde Türk Metal daha atak davranırdı. İşçisine elinin armut toplamadığını kanıtlamak zorundaydı. Ama 30 Mayıs günü, tam Gezi merkezli halk isyanının arifesinde toplu sözleşme imzalandı. Birleşik Metal'in halk isyanı başlamışken 12 Haziran'da aynı sözleşmeye imza atması hata idi. İşçi sınıfının geniş halk kesimlerinin hakları için nasıl ayağa kalktığını gözleriyle gördüğü bir dönemde sendikanın elinde güçlü bir manivela oluşmuştu. Bu kullanılmadı. Bundan dolayı, içinden geçmekte olduğumuz dönemde Birleşik Metal'in eli, bir önceki döneme göre daha zayıf.

Grev demleniyor

Buna rağmen, Türk Metal'in yine MESS'in sözünden çıkmayacağı göz önüne alınırsa, Birleşik Metal açısından önemli günler yaşanıyor demektir. Sendika son bir ay içerisinde işçiyi yavaş yavaş hareketlendirmeye başladı. Servislerden erken inilerek fabrikalara alkışlı yürüme ile başlayan eylemler yakın gelecekte muhtemelen üst perdede yükseltilecek. Önümüzdeki günlerde Birleşik Metal'in MESS'e bağlı 41 işyerinde ciddi bir hareketlenme yaşanacak.

Metal sektöründe MESS'e üye büyük işletmelerde çalışan 120 bin işçi, Türkiye işçi sınıfının en merkezi bölüklerinden birini oluşturuyor. Burada stratejik mesele, bu işçilerin Türk Metal'in gerici bürokrasisinden kurtarılmasıdır. Bunun için de Birleşik Metal'in Türk Metal tabanındaki işçilere pratik içinde gerçek sendikacılığın farklı yöntemlerle yürütüleceğini ve farklı sonuçlar elde edeceğini göstermesi gerekiyor. Bosch'ta ve öteki işyerlerinde hâlâ Birleşik Metal'de ısrar eden binlerce işçinin öteki Türk Metal üyesi işçileri kazanabilmesi buna bağlı. Öyleyse, Birleşik Metal greve! Bütün işçi hareketi bu grevi desteklemeye!

Mustafa Kemal Coşkun**Ulusal sorun,
Kürt sorunu
ve sınıf mücadelesi**

Bu üzerinde çok konuşulmuş yazılmış çizilmiş meseleyi tekrar gündeme getirmemin nedeni aslında basit: Bu kadar tartışılmış olmasına rağmen, bazı sosyalistler hâlâ “sınıfçılık” yaparak Kürt hareketini ve Kürtleri dışlayan, dolayısıyla ulusal sorunu tıpkı bu konuda ciddi biçimde yanıltılmış olan büyük devrimci Rosa Luxemburg gibi değerlendiren bir yere savruluyor. İş burada bitmiyor. Sanki bu yetmezmiş gibi, Kürt hareketinin içerisindeki kimi kesimler, bu sefer tersinden, ulusal sorunu sınıf mücadelesinin bir parçası olmaktan bütünüyle çıkarıyor, sanki mesele tek başına etnik bir meselemiş gibi ele alınıyor. Aslına bakılırsa birbirinin tamamen zıddıymış gibi görünen bu iki bakış açısı, başka bir yönden birbirleriyle tam olarak örtüşür: Her ikisi de ulusal sorun ile sınıf doğası arasında keskin bir ayrım yapar; biri “sınıf”ı, diğeri “etnisite”yi öne çıkararak aslında bilerek bilmeyerek aynı noktada birleşirler.

Kapitalizmden önce ulusal sorun diye bir sorun zaten yoktu. Ulusal sorun, doğrudan doğruya kapitalizmin, daha doğrusu kendilerine kaynak ve pazar arama derdine düşen gelişmiş ülke sermayedarlarının emperyalist politikalarının yarattığı bir sorundur zaten. Çok basit: Gittiler Hindistan’ı işgal ettiler örneğin, ve pek doğal olarak orada bir ulus sorunu ortaya çıkıverdi. Bunu emperyalizmin işgal ettiği bütün toplumlar için düşünebilirsiniz ayrıca.

Günümüzde bu durum daha karmaşıklaştı. Her ne kadar kapitalist devletler halen ulus-devlet biçiminde örgütlenmiş olsalar da, işçi sınıfı açısından düşünüldüğünde hiçbir ülkede tek bir ulustan oluşmuş bir işçi sınıfı düşünemezsiniz. Bunu anlamak da çok basit: İster ABD’ye, ister Fransa’ya, ister İngiltere’ye, isterse Türkiye’ye bakın, işçi sınıfı içerisinde her biri farklı milletlerden oluşmuş ya da en azından kendisini başka bir ulusa ait olarak gören bir kesimle karşılaşsınız. Tek bir ABD örneği bile bunu anlamaya yetecektir ama, en azından Türkiye örneğine de bakalım: Türkiye’de kendisine Türk, Kürt, Ermeni, Rus, Arap, Moldovalı vb. diyen, ya da o bölgelerden gelmiş bir emekçi yığını var. Bu bile ulusal sorun ile sınıf sorununun ne derece iç içe geçtiğini gösterir.

Somut durumun somut tahlilini yapmayıp ezberle bir “sınıfçı” politika üretirseniz varacağınız yer gericilik olur. Buna benzer olarak sınıf gerçekliğini bir tarafa atarak meseleyi etnik çerçevede çözmeye kalkarsanız bu da başka tür bir gericilik olur. Oysa Marksizm’in ulusal soruna ilişkin politikası, gerçekte bir sınıf politikasıdır. Bu da, ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmasına ilişkindir.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, milliyetçi bir politika olmadığı gibi, böyle bir politikaya asla izin vermez. Aslında, “Bütün ülkelerin işçileri, birleşin” sloganının gerçekleştirilmesinin temellerini atar ulusların kendi kaderlerinin tayin hakkının benimsenmesi. Ve tam da bu nedenle, bu bir sınıf politikasıdır, bir kimlik politikası değil. Çünkü ulusların birleşmesini istiyorsak, farklı bir ulusa ait olduğu için ezildiğini hissedenlere gerçekten eşit koşulların yaratılması gerekir. Bu da, ulusal sorunu görmezlikten gelerek gerçekleştirilecek bir iş değildir. Tam da tersine, sınıfı bölmek demek, farklı bir etnisiteye ait olduğu için en kötü işleri yapmak zorunda kalan (Türkiye’de Kürtler, ABD’de siyahlar ve Latin Amerikalılar, Fransa’da Araplar) işçi sınıfının bir kesiminin bu sorununu görmemek demektir.

Bu durumda, işçi sınıfının toplumun diğer ezilenleri üzerinde hegemonya kurarak onları kendi mücadelesine katabilmesi, işçi sınıfı arasındaki ulusal farklılıkları görmezden gelerek gerçekleştirilemez. “Sınıfı” savunma adına gericilik üretmek sınıf mücadelesine hiçbir şey katmaz.

Zalimin yurdu Kaç-Ak Saray

Kaç-Ak Saray o kadar büyük bir utanmazlık abidesi ki, halk arasında sürekli tartışılıyor. AKP’liler sarayın tartışılmasından çok rahatsızlar, çünkü halk burada Erdoğan’ın nasıl zalim bir padişah gibi gözü doymak bilmez biri olduğunu görüyor. Onun için diyorlar ki AKP’liler “bu saray meselesi kabak tadı verdi, başka konu mu yok?” Hayır, efendim, kabak tadı veren sizin lideriniz ve onun Türkiye halkına uyguladığı zulümdür. Saray daha çok tartışılacaktır, hiç umutlanmayın!

AKP’liler diyorlar ki, “yolsuzluk mu var ki tartışıyoruz?” Fakir bir halkın bin bir ihtiyacı varken devletin doruğundaki kişinin böylesine pahalı bir sarayda oturuyor olması yetmez mi? Yolsuzluk olmayınca her şey mubah mıdır? 1000 odalı ikametgâh olur mu? Bir binaya Maliye Bakanı’nın resmi açıklamasına göre 1,370 milyar TL, Mimarlar Odası’nın hesabına göre 5 milyar TL (eski hesaplara göre 5 katrilyon TL!) harcanır mı? Binanın her yeri özel malzemeyle döşenmiş, bu olacak şey midir? Suda boğulan Ermenekli madencinin babasının oğlunun cenaze törenine yırtık lastik pabuçla gittiği bir ülkede bu israf değil midir?

Yolsuzluk da var aslında. Bu binayı yapan TOKİ. Bu kurumun açık adı ne? Toplu Konut İdaresi. Amacı halka ucuz konut sağ-

lamak. Bu sarayın “toplu konut” kavramıyla ilişkisi ne? Belki “toplu” kelimesi kibarlık olsun diye “şişko” anlamında kullanıldıysa bir ilişki bulunabilir! Devletin bütün kurumları Tayyip Erdoğan’a hizmet için mi kuruldu?

AKP’lilerin bir savunması da şu: “Bu, cumhurbaşkanının ikametgâhidir, devletin ihtişamıdır ortaya konulan, bütün vatandaşların onurudur.” Firavunların piramitleri de devletin görkemine anıttı, sultan sarayları da! Firavunların zulmü bütün Ortadoğu halklarının ağzındadır. Halkı duygusal olarak ezmek için yapılan bu tür yapılar neden halk için onur kaynağı olsun ki?

Başka devletlerin neden böylesine ihtiyacı yok da bizimkinin var? ABD başkanının ikametgâhi olan ünlü Beyaz Saray’ın kaç odası var? 132. Tayyip Erdoğan’ın sarayında 1000 oda! Beyaz Saray 5 bin metre kare üzerine inşa edilmiş. Tayyip Erdoğan’ın sarayı 290 bin metre kare üzerine! İngiliz kraliyet ailesinin sarayı bile 77 bin metre karelik bir alana kurulmuş!

AKP’liler diyorlar ki, “canım cumhurbaşkanı binayı sırtlayıp götürmeyecek ya, devlete bir bina yapılmış”. Peki, ama bu binanın ruhsatı 2012 yılında “Başbakanlık Hizmet Binası” olarak çıkmamış mıydı? Nasıl oluyor da o dönemki başbakan 2014’te cumhurbaşka-

nı olunca bina da cumhurbaşkanı ikametgâhi haline geliyor. Bu, Erdoğan’ın şimdi binayı kendi özel mülkü gibi kullandığından başka ne anlama gelir?

Yolsuzluk var mı diye soran AKP’liler bu binanın gecekondulardan daha fazla yasadışı olduğu gerçeğine ne diyecekler? Bu sarayın arazisi Ankara’nın nefes alan ciğerleri gibi işlev gören ve tarihi sit alanı olan Atatürk Orman Çiftliği’nden gasp yoluyla elde ediliyor. Bütün sit kararları tam bir hukuk ihlali. Bunun üzerine Ankara 5. Bölge Mahkemesi yürütmeyi durdurma kararı veriyor. Erdoğan “güçleri yetiyorsa yıksınlar” diyor ve yargı kararını çiğneyerek işi bugüne getiriyor. Gecekondu mahkeme kararı yoksa bundan daha yasadır! İşte bu yüzden Kaç-Ak Saray!

Erdoğan “güçleri yetiyorsa yıksınlar” diyor ya. Neden yıkalım! Biz Erdoğan’ı ve temsil ettiği patronlar sınıfını iktidardan düşürdüğümüzde orayı maden işçileri, onların aileleri ve iş katliamlarında ölen Somali, Ermenekli, Şırnaklı, Zonguldaklı işçilerin aileleri için dinlenme evi yapacağız! Ölen kardeşimizin “benim oğlum yüzme de bilmezdi” diyen anasıyla yırtık lastik pabuçla cenazeye gelen babası, şimdi Erdoğan’ın kaldığı odada kalacak!

Kaç sığınma evi eder bir Kaç-Ak Saray?

Türkiye’de 2014’ün ilk 10 ayında 235 kadın, erkekler tarafından öldürüldü. 88 kadına ve kız çocuğuna tecavüz edildi ve yüzlerce kadın her gün fiziksel, cinsel ve psikolojik tacize maruz kaldı. Kadın sığınma evlerinin yetersizliği nedeniyle; şiddete uğrayan kadın ve çocuklar, şiddet gördükleri ortamda kalmaya devam ediyor ya da sokakta yaşamak zorunda kalıp her gün ölüm korkusu yaşı-

yor. Nitekim öldürülüyor da.

Tüm bunlar olurken Ankara’nın orta yerine, Atatürk Orman Çiftliği’ne, usulsüz bir şekilde bir saray yapılıyor. Ağaçların katledilmesi bir yana, Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in açıklamasına göre bu Kaç-ak Saray’ın 1 milyar 370 milyon liraya mal olduğunu öğreniyoruz! Eski şekliyle söyleyecek olursak 1 katrilyon 370 trilyon! Böyle bir sara-

ya harcanan para ile binlerce kadının yaşayabileceği sığınma evleri yapılabilirdi. Her şehre sığınma evi açılır, kadınlar ölüme gönderilmeyebilirdi. Ücretsiz kreşler açılabilir, kadının eve mahkûm edilmesi engellenebilirdi. Erdoğan’a o sarayı dar edeceğiz! Emekçi kadınlarla el ele verip hür- lüğün türküsünü tutturduğumuz gün, kovacağız onu o geçilmez sandığı duvarların arkasından!

Devrimci İşçi Partisi'nden Panel

Berlin Duvarı'nın çöküşünün ve Tienanmen'in 25. yılı Sosyalizm yeniden ayağa kalkacak!

27 Aralık 2014 - Cumartesi
Saat: 14:00-17:00
Cezayir Toplantı Salonu / İstanbul

Bundan 25 yıl önce Berlin Duvarı çöktü. Bu olay, önce Doğu Avrupa'da, ardından bir süre sonra Sovyetler Birliği'nde yaşanmakta olan sosyalist inşa deneyimlerinin çökmesine giden yolda dönüm noktası oldu. Bunlara paralel olarak Çin'de Halk Cumhuriyeti'nde ve Vietnam'da siyasi rejimde süreklilik temelinde kapitalizme geri dönüş gerçekleşti. 20. yüzyıl sonuna gelindiğinde tek anlamlı örnek olarak Küba hariç, yüzyılın değişik aşamalarında sermayenin hâkimiyetini ortadan kaldırmış olan bütün ülkelerde kapitalizm geri gelmişti.

Küba ise bugün adım adım o yolu yürümeye başladı.

Berlin Duvarı'nın çöküşü işte bütün bunların sembolü olagelmış bir tarihi olay. Bu olayın 25. yıldönümünde dünyada ve Türkiye'de sosyalist akımların çoğu sus pus! Sanki Ekim devrimi ya da Çin devrimi olmamış! Sanki insanlığın üçte biri onlarca yıl kapitalizmden başka bir düzende yaşamamış! Sosyalizmin yaşadığı bu büyük yıkım, **faili meçhul bir cinayet gibi** ortada duruyor! Kimse konuşmuyor!

Devrimci İşçi Partisi cüret ediyor!

Devrimin ancak hakikatler üzerinde yükselerek başarıya ulaşacağına inanan bir parti olarak bu sorunu tartışıyor. 27 Aralık Cumartesi günü İstanbul'da Cezayir toplantı salonunda 20. yüzyıl sosyalist inşa deneyimlerinin neden çöktüğü, bunun sorumlusunun hangi sosyo-ekonomik ve politik güçler olduğu, gelecek için bu deneyimden hangi derslerin çıkarılması gerektiği ve bugün yeniden sermayeyi alt etmek ve sosyalizmi kurmak için nasıl yürünmesi gerektiği tartışılacak. Yaşasın dünya devrimi! Yaşasın sosyalizm!

Sungur Savran

Rojava'yı kurtarıcılardan kurtarmak

Dünyanın dört bir köşesinden gelmiş, Ali kırıan baş kesen DAİŞ'e katılmış, kimi uyuşturucudan yeni kurtulmuş, kimi geleceksizliğine çözümü bu hayali davada bulmuş binlerce hayduta karşı o ne güzel direniş! DAİŞ'e TIR'lar dolusu malzeme yollayan, sınırı onun militanları için kevgire çeviren, rehine alışverişiyle onu diplomatik olarak tanıyan, Türkiye'yi DAİŞ'in militan toplama üssü haline getiren, kaçak petrolünü Türkiye'den pazarlamasına izin veren, Kobani'ye (Kobanê) saldırısını "düştü düşecek" edebiyatıyla destekleyen, en son Toprak Mahsulleri Ofisi'nden Kobani'ye çıkartma yapılmasına göz yuman Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetine rağmen o ne güzel direniş!

Kobani, bir özgürlük kalesi olarak Rojava'yı, kadınları köleştiren, erkeklerin kafasını kesen, çocukların kafasına sarık saran bu vahşete karşı savunmanın adı oldu. Selam olsun!

Ama bir özgürlük kalesi olarak Rojava'yı, bir Truva atı misali içeriden fethetmeye çalışanlar var bir de. Rojava'nın Kürt halkı için bir özgürlük uyanışı olmasına karşı olanlar bugün onun kurtarıcısı rolüne soyundular. Bir tarafta Barzani, bir tarafta Suriye'nin kendini "ılımlı" olarak anan muhalefeti. Kobani'nin zor gününde, Duhok toplantısında neler neler konuldu masaya! Kanton sisteminin kaldırılması mı dersiniz, YPG/J'nin yerini başka bir silahlı güce bırakması mı!

YPG "insan gücüne ihtiyaç yok, gereken malzeme" dese de, sonunda "kurtarıcılar" sınıra dayandılar. Sadece Rojava'yı kendine benzetmek isteyen Güney'in peşmergeleri değil gelenler! Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), yani Suriye'nin hâkim ulusunun gerici temsilcilerinin bu askeri gücü, iki yılı aşkın süredir başta Kürtler olmak üzere bölge halkının kendi askeri gücüyle korunan Rojava'ya girmiş oldu. İşte Truva atı! ÖSO birliklerinin başında da Abdül-cabbar Akkidi adında bir komutan. Bakın, DBP eşbaşkanı Emine Ayna, Twitter'da bu Akkidi'yi nasıl anlatıyor? "Geçen sene Kürt grupların kökünü kazıyacağını söyleyen ÖSO'lu Akkidi, Kobani'ye giden gruba komutanlık yapıyor. Bu tesadüf mü? Bence değil?" Bizce de değil!

DAİŞ püskürtüldüğünde, toz duman dağıldığında, yeni bir görev bütün ağırlığıyla gündeme gelecek. Rojava "kurtarıcılar"dan nasıl kurtarılır? Truva atı, özgürlük kalesinin dışına nasıl sürülür?

Kürt halkının özgürlüğüne kararlı biçimde destek olmayı düstur haline getiren insanlar arasında, Kobani direnişi sayesinde Kürt halkının ve özgürlük mücadelesi içindeki Kürt hareketinin dünya çapında kazandığı prestij ile ABD ve Avrupa emperyalistlerinin değişen tutumunu birbirine karıştıran çok yaygın bir kesim var. Haşa! İlki, Kürt halkının kahramanca mücadelesinin, dünyanın özgürlük dostu milyonları ile buluşmasıdır. İkincisi, zehirli bir armağandır. Beraberinde ÖSO'yu ve Barzani çizgisini getirir. Rojava'yı "kurtarıyor" gibi yapar ve yeniden köleleştirir.

Kurtarıcılardan kurtulmak özgürlük için elzemdir.

Devrimci Marksizm'in 21 / 22. çift sayısı raflarda

Sonbahar / Kış 2014 Sayı: 21/22

İÇİNDEKİLER:

DM Yayın Kurulu - Kürt Savaşının 30. Yılı • Necati Yıldırım - Demokratik uygarlık ve halk cumhuriyeti • Necati Yıldırım - Türkler ve Kürtler üzerine yanlış düşünceler • Necati Yıldırım - Demokratik toplum manifestosu • Araz Bağban - Bir şah, bir devrim, bir imam - 1979 İran devrimi • Özdeniz Pektaş - Emeğin tutsak hali • Sungur Savran - Devlet mülkiyeti: Toplumsal mülkiyete giden yol • Lev Trotskiy - 50. yaş gününde Lenin • Sait Almış/Mehmet İnanç Turan - Devrime adanmış bir beyin: Lenin • Michel Löwy - Hegel'in *Büyük Mantığı*'ndan Petrograd Finlandiya İstasyonu'na • Sungur Savran - Lenin'in Marksizm içindeki yeri

Devrimci
Marksizm
Teorik - Politik Dergi

Kürt halkının kurtuluş düzene karşı mücadeleden g

Gün geçmiyor ki, Kürt hareketinin içinden, yaşanan gerçeklere ilişkin farklı yaklaşımları dile getiren, farklı analizler yapan, farklı siyasi çıkmasını. Yayın organlarımız, ister Gerçek gazetesi, ister internet sitemiz, bu farklılıkları okuyucumuzun dikkatine sunuyor ve bunları an En son DAİŞ'in (IŞİD) Kobani'ye (Kobanê) saldırısını ve AKP hükümetinin bu saldırının arkasında durmasını protesto için sokaklara çıkan K serhildan karşısında iki çizgi belirdi. HDP'nin benimsediği siyasi çizgi ile KCK içinden kimilerinin dile getirdiği, YDG-H tarafından izlenen siya yordu. Serhildan sırasında açığa çıkan farklılıklar daha sonra devam etti. Mustafa Karasu'nun bir yazısında, Sabri Ok'un ise verdiği bir röpo yönelttiği eleştiriler bunu iyice açığa çıkarttı. Kürt halkının özgürleşme mücadelesinin tereddütsüz yanında olan bir siyasi hareket olarak b halkının mücadelesinin iki farklı doğrultuda yürümesinin olanaklı olduğunu görüyoruz. Bizce dünyanın ve Türkiye'nin bugünkü koşulları Ortadoğu'nun gerçeklerine, Türkiye'nin Gezi ile başlayan halk isyanından itibaren içine girdiği dönemin özelliklerine bakıldığında, bu iki siya ise gerçeklerin kayalarına çarparak yenilgiye yol açacak bir yaklaşımdır. Aşağıda bu iki hattın aralarında temel meselelere yaklaşımdaki fa tine sunuyoruz.

Müzakere, eylemsizlik, DAİŞ

6-12 Ekim arasında esas olarak Kürt kentlerinde yaşanan "düştü, düşecek" serhildanı, son derecede demokratik bir halk tepkisiydi. Halk sel oldu, sokaklara çıktı, gücünü ortaya koydu.

Olaylara şiddeti ve ölümü karıştıran, gelişmeleri şirazesinden çıkartan, halka, devlet ve gerici güçler tarafından saldırılmasıydı. **Gezi ile başlayan halk isyanı ne kadar demokratikse, serhildan da o kadar demokratikti.**

AKP hükümeti çok korktu. Başbakan Davutoğlu, olaylar yatıştıktan on gün sonra şöyle dedi: "Çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz." Olaylar başlayınca hükümet polisi halkın üzerine sürdü. **Yetmedi**, sıkıyönetim ilan etmesizin askeri şehir merkezlerine sevk etti. Bu da **yetmedi**, Kürt kentlerinde Hüda-Par kod adını almış Hizbülkontra'yı, Batı'da faşistleri ve İBDA-C gibi saldırgan İslamcılar Kürt halkının üzerine saldırttı.

Bütün bunlar **yetmedi**, hükümet Abdullah Öcalan'a ricacı oldu! 7 Ekim gecesi, İmralı'dan apar topar "provokasyon" a karşı mesaj aldı, 8 Ekim günü Selahattin Demirtaş'a okuttu. Bu olayın önemini doğru kavramak gerekir.

Şimdi müzakere süreci bir yeni aşamaya giriyor. Hükümet, en çok da Yalçın Akdoğan, "kamu düzeni" diye tutturdu. Ne

istiyorlar? Ateşkes yetmiyor. Yani silahların susması yetmiyor. Halkın susmasını istiyorlar. Bunun kod adı "eylemsizlik" oldu. Demokrasiyi derin dondurucuya koyacaklar! Halkı gönüllü olarak suskunluğa mahkûm edecekler.

Uzun bir aradan sonra 29 Kasım'da İmralı'da yapılan görüşmeden şu mesaj çıktı: "eylemsizlik" olması için müzakerelerin yasal zemine kavuşması gerekir. Kimileri bunu bir meydan okuma olarak yorumladı. Oysa bu, "eylemsizlik" talebi-

nin koşullu olarak kabul edilmesi anlamına gelir. Kürt halkının, demokratik haklarını kullanarak protestoya girişmesinden kendiliğinden vazgeçmesi demektir. Çok ciddi sonuçları olur. Ama en önemlisi, korku içindeki hükümeti çok rahatlatır. Pazarlık gücünü artırır.

Bu konuda anlaşmaya varılırsa, 4-5 ay içinde büyük bir demokratik çözüm yaşanabileceği mesajı geldi İmralı'dan. Sorulacak soru şu: DAİŞ'in bu büyük demokratik çözümde nasıl bir yeri olacak?

Yeni "mah

İş buraya kadar geldi! 2011'de Suriye halkı ayağa kalktığında Tayyip Erdoğan Beşar Esad "kardeşini" ikna edemeyince ona "Esed" demeye karar verdi! Önce İhvan'a destek verdi, onu iktidara geçiririm umuduyla. Mısır'da Mursi İhvan'dandı, Tunus'ta Gannuşi'nin en Nahda'sı İhvan'a yakındı: AKP'yi de eklediniz mi, kare as! Özgür Suriye Ordusu'nun Türkiye-Suriye sınırında bir aşağı bir yukarı cirit atmasına ortam hazırlandı. Onun askerlerine hastaneler hazırlandı. Ceylanpınar'dan Hatay'a eğitim kampları oluşturuldu, eğit-donat programları uygulandı.

Baktı İhvan ile olmuyor, bu sefer en Nusra'ya döndü yüzünü. El Kaide falan ama askeri olarak esas büyüme potansiyeli olan güç o. Onlara TIR üstüne TIR, kevgir gibi sınırdır.

Sonra el elden üstün çıktı. Irak'ta El Kaide örgütü ile en Nusra'nın bir hizbinin birleşmesi sonucunda oluşan DAİŞ en radikal programı savundu, Ortadoğu'da var olan sınırlara meydan okudu, Irak ile Suriye'nin her ikisinin topraklarında ortak bir devlet kurmaya girişti. Bu yüzden El Kaide ile bile kopuştu. O kadar radikal. Halifelik bile ilan etti. Tayyip Erdoğan yine de geri adım atmadı. DAİŞ, Irak Sünnilerinin haklı tepkisinin ürünü gibi gösterilerek meşrulaştırdı. Rehi-ne alışverişiyle diplomatik olarak tanındı. Türkiye DAİŞ'in militan toplama üssü haline getirildi. DAİŞ'in petrolü Türkiye'den kaçak olarak pazarlandı. Emperyalistlerle her konuda işbirliği yapılırken DAİŞ kar-

Kürt halkı serhildan sırasında "çözüm süreci"ni nasıl görüyordu?

"AKP'nin politikası IŞİD'le birlikte, asıl bu politika Türkiye'yi bölmeye başladı. Bu gerçeği Kürtler çok iyi görmeye başladılar. Çözüm sürecinin sorunu çözmek değil, Kürtleri çözmek olduğunu anladılar. Bugüne kadar HDP'ye pek sıcak bakmayan Kürtler de bu gerçeği anlamaya başladı." (Hasan Cemal)

"Şimdi artık sokaktaki o insanlar 'Bizi aldatıyorlar' eşliğini geçtiler, 'Bizi tasfiye ediyor bunlar' diye konuşuyorlar." (Hatip Dicle)

SU, eçiyor!

çizgileri savunan görüşler ortaya
aliz ediyor, anlamını yorumluyor.
Kürt halkının 6 Ekim'de başlattığı
si çizgi önemli farklılıklar gösteri-
rtajda hareketin bazı unsurlarına
iz, ortaya çıkan bu tabloda Kürt
na, emperyalizmin politikalarına,
asi çizgiden biri gerçekçidir, öteki
rklılıklarını okuyucumuzun dikka-

"mahsul" DAİŞ

şitti koalisyonun dışında duruldu. DAİŞ'in
Kobani'ye saldırısı (Kobanê) "düştü düşe-
cek" edebiyatıyla desteklendi.

Ama bakın sonunda iş nereye geldi:
Türkiye DAİŞ'in geri üssü haline getiril-
di! DAİŞ militanları halka kapatılan sınır
boyunu anlaşılabilir hale getirmiş. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin Su-
ruç yakınındaki tesislerine "sızmışlar". Ve
oradan Kobani'ye saldırı düzenlediler! Tür-
kiye topraklarının yeni "mahsulü" DAİŞ
bombaları!

Türkiye'nin laikleri, cumhuriyeti yücel-
tenler! Gözünüzün önünde bir süreç yaşan-
yor. DAİŞ kapılarının altından, pencerelerin
pervezlerinden Türkiye'nin içine sızıyor.
Onun müttefik konumundaki İBDA-C
İstanbul'da binlerce ve binlerce insanı top-
luyor, "komutanı" Salih Mirzabeyoğlu'na
bağlılık yeminleri ettiriyor. Tekfirci hareket
adım adım geliyor. Peki karşısında kim
var? Sünni ve Alevilerin kardeşliğini kendi
bağrında sağlamış, kadınlarını feodalizmin
pençesinden kurtarma yolunda dev adımlar
atmış bir Kürt halkı!

Bırakın Yılmaz Özdil'lerin ırkçılığını,
Kürt düşmanlığını! Şayet AKP'nin bir bü-
yücü yamağı gibi ağır ağır şişeden çıkart-
makta olduğu cine karşı durmak istiyorsan-
ız, gücünüzü Kürt halkının gücüyle birleş-
tirin!

Kadınların cariye olarak satıldığı, erkek-
lerin kafasının kesildiği, çocukların sarıklı
dolaştırıldığı bir Türkiye'ye karşı direnme-
nin yolu budur. Kürt düşmanlığı değil!

Gerçeklere uygun çizgi

Ortadoğu Federasyonu

Tayyip Erdoğan ve AKP Ortadoğu'da Sünni-Şii karşıtlığını kışkırtarak Sünni Arap dünyası üzerinde önderlik kurma hayaline yönelik bir stratejik hat benimsemiştir. "Türk-Kürt stratejik ittifakı" olarak anılan yaklaşım, Kürt halkını ve hareketini bu maceracı ve felaketlerle sonuçlanacak çizginin peşine takma anlamına gelir. 30 yıllık savaşa son vermenin bedeli bu olursa, Kürt gençleri Kürt halkının özgürlüğü uğruna değil, Türk hâkim sınıflarının yayılmacı düşleri uğruna ölüme gönderilecektir. Türk gençlerinin de, Kürt gençlerinin de bu uğurda savaşa yollanmasının karşısında olmalıyız. Sünni-Şii savaşının panzehiri, Kürt hareketinin başından beri benimsediği Ortadoğu Federasyonu'dur.

Sünni-Alevi kardeşliği/ Kadınların özgürlüğü

Türklerle Kürtlerin stratejik ittifakını İslam kardeşliğine bağlamak, özgürleşme mücadelesinde bugüne kadar elde edilmiş bir dizi kazanımı çiğneyip geçmek demektir. Kürt halkının Sünni ve Alevi bileşenlerinin çok zor kazanılmış olan yakınlaşması ve Kürt kadınlarının bütünüyle feodal bir ezilmeden kurtulup bütün dünyaya parmak ısırtacak bir kurtuluşa doğru yürüyüşü bu politikanın altında ezilir gider.

Kendi öz gücüne dayanma

ABD, dünya hâkimiyetini sürdürmek amacıyla Ortadoğu'nun petrol ve doğal gaz kaynakları üzerindeki kontrolünü devam ettirme mücadelesi veriyor. Yöntemi de bölge halklarını sürekli olarak birbirine karşı oynamaktır. Emperyalizmle ittifak bir halka özgürlük getirecek olsaydı, tam 100 yıl önce bu yola giren Filistin halkı bugün özgür olurdu. Kürt özgürlük hareketini ayıran hep kendi öz gücüne yaslanmak olmuştur.

Üçüncü çizgi

Suriye'de yaşanan iç savaşın tarafları, aslında Ortadoğu çapındaki bir bölünmeye de denk düşüyor: bir tarafta gerici Sünni rejimler, bir tarafta İran ile müttefiklerinin Şii-Nusayri kampı. Beşar Esad'a siyasi olarak sahip çıkmak elbette yanlıştır, ama bunun sonucunda emperyalizm ile Sünni müttefiklerinin yanında yer almak söz konusu bile olmamalıdır. Rojava'nın benimsediği "üçüncü çizgi" politikası Ortadoğu Federasyonu'na da işaret eden doğru politikadır. Oysa bugün Rojava, Özgür Suriye Ordusu ile işbirliğine zorlanmaktadır.

Rojava kantonlarını savunma

DAİŞ'in saldırısını bir fırsat olarak kullanan emperyalizm ve onun Kürt halkı içindeki sadık müttefikleri Barzani, Duhok toplantısı zemininde Rojava'yı bir özgürlük kalesi olmaktan çıkarmaya girişmiştir. Suriye Kürdistan'ındaki destekçileri aracılığıyla kanton sistemini bitirmeye, YPG yerine kendisinin de sözünün geçeceği bir silahlı güç oluşturmaya çalışıyor. Rojava, Kürt halkının en ileri özgürlük kalesi olarak savunulmalıdır. Bu bağlamda, Ulusal Kongre projesi Barzani'nin bu çizgisini kabul anlamına geleceği için, Rojava'nın bu karakterinden vazgeçmek anlamına gelir.

Serhildan savunma

Kobani dolayısıyla patlak veren serhildan, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin şanlı bir sayfasıdır. AKP hükümetinin "kamu düzeni" söylemi karşısında serhildanın son derecede haklı bir kitle hareketi olduğu gerçeğini unutmak, özür diler tavra girmek yanlış olacaktır.

Çözüm için mücadele ve müzakere

Daha genel olarak, hükümetin "kamu düzeni" söylemi karşısında eylemsizlik savunusu, Kürt halkının eylemlerini doğuran koşulun devletin baskısı olduğunu görmezlikten gelen bir tavidir. Barış, müzakereler yoluyla gelecekse, bu mücadeleler, halkın bu diriliği, özgürlüğe büyük katkıda bulunacaktır.

İşçi sınıfı ve çapulcuyla buluşma

Hükümetle müzakereyi Tayyip Erdoğan'a ve siyasi projelerine destek ile karıştıranlar, Kürt halkını gerici bir siyasi projenin peşine takma riskini yaratıyor. Kürt hareketinin müttefikleri Soma işçisidir, Gezi ile başlayan halk isyanının çapulcusudur, Tayyip Erdoğan'ın boyunduruk altına almak istediği kadınlardır, gençlerdir.

Marksistlerle ittifak

Emperyalizmle ittifak veya Erdoğan'a destek, Türkiye siyaseti içinde gerici bir rol oynadığı artık ayan beyan ortaya çıkmış olan liberallerin ve sol liberallerin Kürt hareketine devamlı telkin ettiği tutumlardır. Bunlar Kürt halkının çıkarlarına aykırıdır. Kürt halkının Türkiye siyasi yelpazesindeki gerçek müttefikleri liberaller değil Marksist harekettir.

DAİŞ'e, emperyalizme ve zalime karşı direnme

Bugün Ortadoğu, DAİŞ'in ve emperyalizmin, birbiriyle düelloya tutuşmuş bu iki gericiliğin şiddetinden kaçınmazken "demokrasi çağı başlamıştır" hayalleri Kürt halkına ağır bir bedel getirir. Barzani bile, sadece ABD himayesine güvenmiyor. Zalime karşı direnme Kürt halkının özgürleşmesinin gelecekte de koşulu olacaktır.

Gerçeklere aykırı çizgi

Türk-Kürt stratejik ittifakı

İslam kardeşliği

ABD ile ittifak

ÖSO ile ittifak

Ulusal Kongre

Serhildan konusunda özür

Kamu düzenini sağlama

Erdoğan'a destek

Liberallerle ittifak

"Demokrasi çağı" hayalleri

Leningrad'da Birinci Dünya Savaşı'nın Yüzüncü Yılı Konferansı

2014 yılı, emperyalist barbarlığın dünya ölçeğindeki ilk büyük yıkımının da yüzüncü yıl dönümü. Hem bu büyük katliamı unutmamak, hem de günümüze dair dersler çıkarmak için çeşitli etkinlikler düzenleniyor.

Bu etkinliklerden biri, Rusya'nın Leningrad (şimdiki adıyla San Petersburg) kentindeydi. Konferans, Rusya Ulusal Kütüphanesi bünyesindeki Plehanov Evi'nde 21-23 Kasım 2014 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Konferansın ev sahipliğini Rus yoldaşlar, Plehanov Evi'nin yöneticisi Tatiana Filimonova, bilim tarihi uzmanı Mikhail Konashev ve deneyimli Marksist

Yosif G. Abramson yaptılar.

Konferansın ilk gününde, uluslararası işçi hareketi açısından savaş ve barışın ne anlama geldiği tartışıldı. Birinci Dünya Savaşı'nın patlamasına yol açan koşullar, emperyalizmin çelişkileri ve yıkıcı doğası, savaşın gelişimindeki başlıca uğraklar ve sonuçları ele alındı. Yunanlı yoldaş Savas Mihail-Matsas, Avrupa'daki güncel ekonomik krizden hareketle, Ukrayna sorununda emperyalist ülkeler arasındaki çelişkileri ve devrimcilerin izlemesi gereken yolu tartışan bir sunum yaptı. Savas, 1915 yılında dünya savaşı devam ederken, savaşa ve emperyalist militarizme karşı mücadele yolları

aramak için düzenlenen Zimmerwald Konferansı benzeri bir uluslararası toplantı çağırısı da yaptı.

İkinci gün öğlene kadar olan oturumlar, milliyetçilik temasına ayrılmıştı. Anavatan kavramı, yurtseverlik, ulusların kendi kaderini tayin hakkı gibi konularda tartışmalar yapıldı. Dimitrov'un faşizm tanımının yetersiz kaldığı fikri genel kabul gördü. Öğleden sonraki oturumlarda ise günümüzde emperyalizm ve savaş tartışıldı. Özgür Öztürk ve Sungur Savran tarafından hazırlanan "Tufandan Sonra: Sovyetler Birliği'nin Çöküşünden Önce ve Sonra Emperyalizm ve Savaş" başlıklı tebliği Öztürk sundu. Tebliğde, 1945-1991 arasındaki dönemde Sovyetler Birliği ile diğer işçi devletlerinin emperyalist dünya savaşlarına set çektiği, ancak 1991 sonrasında yeni bir dünya savaşı dinamiği doğduğu savunuldu. Körfez Savaşı, Yugoslavya savaşları (özellikle Kosova), Afganistan savaşı, Irak'ın işgali, Libya savaşı, Orta Doğu'daki ve Ukrayna'daki çatışmaların, bütün olarak, dünya ölçeğinde bir yeniden paylaşım mücadelesinin dinamiğini tetiklediği vurgulandı. Dolayısıyla yeni bir dünya savaşı olasılığı ufukta belirmişti. Tartışmada, Sovyetler Birliği'ndeki sistemin sosyalist kabul edilemeyeceği, ancak yine de işçi devletlerinin emperyalizmin yıkıcılığını dizginleyebildiği fikri genel kabul gördü. Ayrıca, Sovyetler Birliği'nde emek-gücünün meta karakterinin ortadan kaldırılmış olup olmadığı tartışıldı. Yeni

bir dünya savaşına engel olabilecek tek gücün, uluslararası devrimci işçi dayanışması ve mücadelesi olduğu, herkesin ortak karnatıydı. Öğleden sonraki oturumlarda ise Ukraynalı yoldaş Yuri Shahin'in devrimci bozgunculuk üzerine konuşması gerçekten etkileyiciydi. Shahin, devrimci bozgunculüğün basit bir slogan değil karmaşık bir taktik olduğunu; ulusal bağımsızlık mücadelesinde, iç savaşta, burjuvaziye karşı savaşta farklı biçimler alabildiğini belirtti.

Son gün, günümüzde en yakıcı sorunlardan biri olan Ukrayna sorununa ayrılmıştı. Yuri Shahin ve diğer Ukraynalı yoldaş Alexander Petroviç Demçenko, ülkelerinde yaşananları canlı örneklerle anlattılar. Ayrıca, birçok durumda, sosyalist hareketin hatalarının meydanı nasıl milliyetçiliğe ve faşizme bıraktığını sergilediler. Oturum sonunda ise Ukrayna'ya, mücadeleye geri döndüler. Bu, konferansın da son oturumu oldu.

Konferans, genel olarak, uluslararası devrimci dayanışma açısından yararlı bir etkinlik oldu. Ancak, salt konferanslarla sınırlı fikir alışverişinin ötesinde, uluslararası düzeyde somut işbirliğinin büyük bir aciliyet taşıdığını da herkes kabul etti. Zira "ya sosyalizm ya barbarlık" formülü, bir kez daha barbarlığın eşğine geldiğimiz günümüz koşullarında, uluslararası sosyalizm mücadelesini sözcüğün düz anlamıyla bir ölüm-kalım sorununa dönüştürmüş durumda.

Partido Obrero'nun işçi toplantısında 10.000 kişi!

Arjantin'de bir şeyler oluyor. Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK-CRFI) Arjantin seksiyonu Partido Obrero (İşçi Partisi) 8 Kasım günü başkent Buenos Aires'te Luna Park olarak anılan dev bir toplantı salonunu hıncahınc dolduran çoğu işçi 10 bin kişinin katıldığı bir kongre yaptı. Bu bir parti kongresi değildi. Bu, işçi sınıfının burjuva partilerinden ve Peronist sendika bürokrasisinden kopuşu ve devrimci sosyalist hareketle birleşmesi yolunda verilen mücadelede yeni ve çok büyük bir adımdı. Adı da buna uygundu: Congreso del movimiento obrero y de la izquierda (kısaca CMOI). Yani İşçi Sınıfı ve Solun Kongresi.

İşçiler, İşçiler, İşçiler!

Toplantıda bulunanların 2.500'ünden fazlası çeşitli işyerlerinden ve işkollarından seçilmiş delegelerdi. Salta'nın şeker işçileri, Santa Cruz'un petrol işçileri, Tucuman'dan öğretmenler, son dönemde yoğun mücadeleler vermiş Lear işçileri, metal sektöründen Iveco, Volkswagen, Gestamp, Weatherford ve Cordoba kentinden metal işçileri, ikiye bölünmüş olan CTA konfederasyonunun her iki kanadından yöneticiler, Arjantin'in dev petrol şirketi YPF'den temsilciler, Donnelley'in grafik işçileri ve sayısız başka sektörden işçiler. Bunların yanı sıra ülkenin dört bir yanında üniversitelerde ve liselerde örgütlenmiş olan Union de la Juventud Socia-

lista (UJS-Sosyalist Gençlik Birliği) ile daha bundan bir ay önce kuzeyde Salta eyaletinde kürtaç merkezli büyük bir toplantı yapmış olan ve İstanbul'daki Kadın Cıneyetleri ve Çözüm Yolları konferansına bir dayanışma mesajı iletmış olan Plenario de Trabajadoras (Kadın İşçiler Birliği) üyeleri de salonda yerlerini almışlardı.

Bu toplantı, 2011 başkanlık ve 2013 genel seçimlerinde, PO'nun da içinde en güçlü parti olarak yer aldığı Frente de la Izquierda y de los Trabajadores'in (Solun ve İşçilerin Cephesi-FİT) kazandığı büyük başarıların ardından geliyordu. 2011 seçimlerindeki başarıdan sonra 2012'de düzenlenen PO parti kongresi, açılmakta olan dönemin ana görevini işçi hareketi ile solun birleştirilmesi olarak belirlemişti. Bunun anlamı, işçi sınıfını hem burjuva siyasi partilerinden, hem de sendika bürokrasisinden koparmak ve sosyalist harekete kazanmaktı. Bu tarihi bir değişiklik anlamına gelecekti, çünkü Arjantin işçi sınıfı İkinci Dünya Savaşı'ndan beri bir burjuva milliyetçiliği olan Peronizm'in hâkimiyeti altındaydı. 2013'te genel seçimlerde FİT federal meclise üç milletvekili ile girme başarısını

gösterince bu hedefe doğru yürümek daha da anlamlı hale geliyordu.

2015 işçi sınıfının ve solun yılı olacak

8 Kasım'da Luna Park'taki kongrenin başkanlığını ve açılışı konuşmasını Arjantin federal meclisinde milletvekili olan, PO'nun önde gelen liderlerinden işçi önderi Nestor Pitrola açtı. Kongre gün boyu komisyon çalışmalarıyla sürdü. Kongre'nin oyladığı kararlar arasında bir tanesi FİT'in işçi sınıfının ve halk kitlelerinin günlük mücadelelerinin bir kanalı olarak geliştirilmesi ve 2015 seçimlerinde yeniden halkın önüne birlik halinde çıkılması idi. Bir başka karar kongrenin gelecek yılın Nisan veya Mayıs ayında yeniden toplanmasını öngörüyordu. Bu kez kongrenin FİT kongresi olarak toplanması FİT'teki ortaklara önerilecekti. FİT bileşenlerinden Izquierda Socialista'nın (Sosyalist Sol) kongreye yolladığı mesajda FİT'i canlandırma ve 2015 seçiminde PO önderi Jorge Altamira'nın başkan adayı olması önerilerini ileri sürmesi, kongre tarafından büyük bir heyecanla karşılandı.

Zaten kongrenin bir başka önemli kararı da Altamira'nın başkanlık seçimlerinde aday adayı gösterilmesine dönüktü. Bu amaçla çok sayıda komite ve "masa" kurulması karar altına alındı. Kongre'nin kapanış konuşmasını da Altamira yaptı.

Arjantin dünya devriminin ana üslerinden biri olan Latin Amerika'da izlenecek merkezi ülke haline gelmiş bulunuyor. Arjantin'i birçok ülkeden ayıran faktör ise PO gibi bir devrimci Marksist örgütün işçi sınıfının içinde en güçlü akım haline gelmiş olmasıdır. Gözlerimizi bu ülkeden hiç ayırmayalım!

İstanbul'da kadın cinayetleriyle mücadele için konferans

Pek çok siyasi parti ve kurumun örgütlenmesinde yer aldığı "Kadın Cinayetleri ve Çözüm Yolları" konulu kadın konferansı 15 Kasım Cumartesi günü İstanbul Şişli Kent Kültür Merkezi'nde yapıldı. Kadın cinayetlerini merkezine alan ilk konferans olma özelliği taşıyan toplantının örgütleyicileri arasında Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, DİP'li Kadınlar, Ege 78'liler Derneği, Emek ve Özgürlük Cephesi, HTKP'li Kadınlar, Odak Dergisi gibi siyasetler, CHP'li kadınlar, çeşitli forumlar ve kadın örgütleri yer aldı.

Konferansta ilk olarak örgütleyici kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Devrimci İşçi Partili Kadınlar adına konuşan yoldaşımız, bazen günde neredeyse beş kadının erkekler tarafından öldürüldüğünü, buna karşılık devletin bunu önlemek amacıyla bir şey yapmadığını, yasal düzenlemelerin yetersiz olduğunu, var olan yasaların ise bürokratik engellerle uygulanmadığını belirtti. Bunun erkek egemenliğinin bir

sonucu olduğunu, buna karşı en çok ezilen kesim olan emekçi kadınların öncülüğünde bir mücadelenin gerektiğini vurguladı. Kurumlar adına yapılan konuşmaların ardından forum kısmına geçildi. Yapılan konuşmalarda genel olarak kadın cinayetlerinin bireysel erkek eylemleri olmadığı, sistemin, devletin erkek egemenliğini yargısıyla, yasalarıyla, polisiyle sistematik olarak yaydığı ve koruduğu tespiti yapıldı. Ayrıca 12 yıllık AKP iktidarı boyunca kadınların üzerindeki tahakkümün yoğunlaştığı ve kadın cinayetlerinin ciddi oranda arttığı belirtildi.

Konferans sonucunda sokaklara çıkarak mücadeleyi büyütmeye ihtiyacı ile birlikte kadın sığınma evlerinin sayısının artırılması, mevcut yasaların kadınlar lehine iyileştirilmesi ve bunların uygulanabilmesi, kadının korunmasına yönelik bütçe oluşturulması, kadın cinayetlerinin ayrı bir suç olarak tanımlanması ve cezaların artırılması talepleri öne çıktı.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddet ile Mücadele Günü eylemleri

İzmir: İzmir Kadın Platformu, 25 Kasım nedeniyle bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi. Alsancak Garı'nda toplanan, aralarında Devrimci İşçi Partili Kadınlar'ın da bulunduğu kitle, Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yürüyerek, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Yaşasın kadın mücadelesi", "Kadın cinayetleri politiktir", "Trans cinayetleri politiktir", "Jin jiyen azadi", "Kadın, yaşam, özgürlük", "Bağır, bağır herkes duysun erkek şiddeti son bulsun", "Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa" sloganları eşliğinde gerçekleşen yürüyüşte Kobanê'de direnen kadınlar selamlandı, Arin Miran ve Kader Ortakkaya anıldı.

İstanbul: Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü sebebiyle İstanbul'da 23 Kasım Pazar günü çeşitli eylemler düzenlendi.

Bunlardan ilki, Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu'nun düzenlediği eylemdi. Eylem, saat 14:00'te Kadıköy'deki Eminönü İskelesi'nde yüzlerce kadının katılımı ile gerçekleşti. Basın açıklaması oturuma eylemi ile başladı. "Her yerde kadın cinayeti meclis olağanüstü toplanmalı" pankartı açılarak basın metni okundu. Basın açıklamasında, her gün kadınların er-

kek şiddetine kurban giderek katledildiğine vurgu yapıldı ve buna karşı hükümetin önlem almak bir yana adeta kadın cinayetlerine davetiye çıkarması teşhir edildi.

İkinci eylem ise ilkinin hemen ardından Tünel'de gerçekleştirildi. 15 Kasım Cumartesi günü DİP'in de aralarında bulunduğu çeşitli kurumlar tarafından düzenlenen "Kadın Cinayetleri ve Çözüm Yolları" başlıklı konferansın ardından konferans bileşenleri tarafından Tünel Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na kadar yapılan yürüyüş sırasında "Kadın cinayetlerine karşı kadınlar omuz omuza" pankartı taşındı. Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında, Türkiye'de her gün kadınların kendi hayatlarına karar vermek istedikleri için, boşanmak, çalışmak, sevgililerinden ayrılmak istedikleri için öldürüldükleri, 15 Kasım'da da kadınların buna karşı çözüm yollarını hep birlikte tartıştıkları ifade edildi.

Devrimci İşçi Partisi adına konuşma yapan yoldaşımız ise taleplerinin net olduğuna, atılacak acil adımların belli olduğuna, ilk olarak sığınma evlerinin sayısının artırılması gerektiğine ve kadın sığınma evlerinin finansmanını hükümetin üstlenmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Davutoğlu ve Aleviler

Mağrurların açılımı

Anadolu'da yüzyıllardır yaşayan Alevilerin tarihine bakarken "Bin kere mağdur olsan da bir kere mağrur olma" sözünü anmamak imkansız görünüyor. Çok gerilere gitmeden, sadece yakın tarihi incelemek bile yeterlidir. Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi Mahallesi katliamları... Cumhuriyetin ideal vatan-daş (Türk, Sünni-Müslüman) tanımına uymayan Aleviler, kimi zaman devletin kolluk güçleri tarafından, kimi zaman da kontrgerilla marifetiyle katledildiler, sürgünler ve asimilasyon yoluyla uysallaştırma çabalarına maruz kaldılar.

Her iktidar döneminde olduğu gibi, AKP de toplumsal muhalefetin en dinamik unsurlarından olan Alevileri ehilileştirmek çabasında hiç boş durmadı. Birkaç sene önce açıklanan "Alevi açılımı", Haziran 2015 genel seçimleri yaklaşırken, Başbakan Davutoğlu tarafından bizzat gündeme taşındı. Gerek Hacı Bektaş ziyaretinde, gerekse Dersim'deki konuşmasında Alevilerin taleplerine yönelik net bir şey söylemeden, Dersim katliamı dolayısıyla özür dilemelerinin tarihi bir adım olduğunu vurguladı. Geçmiş hükümetlerinin başlattığı çalışmaları hatırlatarak, süreci olumlu bir şekilde son-

landırmak istediklerini belirtti. Dersim ziyaretinden önce bahsettiği büyük sürprizini de açıkladı: Tunceli Üniversitesi'nin ismi "Munzur Üniversitesi" olarak değiştirilmiş! Dersimliler için bundan büyük müjde olamazdı(!)

Aleviler, bu konudaki AİHM kararına da vurgu yaparak zorunlu din derslerinin kaldırılmasını istiyor, Davutoğlu; "Hepsini yanlışsa düzeltelim... AİHM'den ders almaya ihtiyacımız yok" diyor. Aleviler, "Hacı Bektaş Dergahı'nın müze olarak kullanılması kabul edilemez, Alevilere terkin edilerek ibadete açılması gerekmektedir. Ücretsiz olarak halkın hizmetine açılması aldatmacadır ve sorunu er-telemektedir" derken, Davutoğlu; Hacı Bektaş Veli Türbesine girişte para alınmıyacağı lütfunu yineliyor. Mağdurlar, "Diyaret İşleri Başkanlığı'nın anayasal bir kurum olması inanç ve öğretimizi asimile etmenin siyasal aracıdır" derken, Mağrurlar duymazdan geliyor. Yine Aleviler cemevlerini ibadet yeri olarak tanımlayıp kabul ediyor ve bu şekilde tescil edilmesini istiyorken, "Mağrurların Açılımı" paketinde, bu konuda Aleviler arasında görüş birliği yoktur, o sebepten cemevleri tanımsız bırakılacak yazıyor!

Davutoğlu'nun Başdanışmanı Etyen Mahçupyan, katıldığı bir televizyon programında, yukarıda saydıklarımızın ötesine geçecek şekilde burjuva siyasetinin gerçek karakterini ortaya koydu: Hükümetin yaklaşan 2015 genel seçimleriyle ilgili de bir hesap yapması gerektiğini savunarak şöyle dedi: "Alevilerin bir bölümü kendini daha yakın hissedebilir ama "Ya kayıp olursa?" sorusu o kadar kritik ki size adım atmaya zorlaştırıyor."

Diğer burjuva partileri de geri durmuyor tabii. CHP bir taraftan "Dersim katliamı için özür dileyenler ve özür dileyenleri yuhalayanlar" olarak bölünürken, diğer taraftan Kılıçdaroğlu'nun şahsiyetinde birlik-beraberlik, sağduyu ve hoşgörü çağrılarını yapıp hükümete de Alevilerin taleplerine kulak vermesini tembihlemeyi unutmadı!

Davutoğlu'nun meydan okumasına yanıt vererek Dersim'e giden Bahçeli ise, yine farklı kardeşlik, birlik ve beraberlik mesajlarıyla gönülleri fethetti(!)

Uzun lafın kisası; Aleviler (İzzettin Doğan ve şürekası dışındakiler!), söz konusu açılımın içinin kof olduğunu ve bir aldatmacadan öteye gitmeyeceğini çok iyi biliyorlar. Dışişleri Bakanlığı süresince Ortadoğu'da izlediği mezhepçi politika dolayısıyla Davutoğlu'nu gayet iyi tanıyorlar! AKP'nin, kendilerine meydan okurcasına, 3. Köprü için "Yavuz Sultan Selim" ismini düşündüklerini unutmadılar.

Mağrurların, Kutsal Aşure gününde bile sömürüyle, katliamlarla, idamlarla pişirdikleri temcit pilavına yüzyıllardır dayanışmayla, örgütlenmeyle, direnişle yanıt veren Aleviler, Tekel direnişinde, Gezi direnişiyile başlayan halk isyanı sırasında, Tuzluca'yı direnişinde, Kobani Serhildanı'na verdikleri destekle, Soma, Torunlar, Ermenek ve Isparta'daki işçi katliamlarında emekten yana tavırlarıyla bu zehirli pilavı yemeyeceklerini defalarca ispatladılar.

Üniversitelerde faşist saldırılara karşı omuz omuza mücadeleye devam!

Üniversitelerde son bir aydır faşist saldırılar artarak devam etmekte. İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Onsekiz Mart Üniversitesi, İnönü Üniversitesi son bir ay içinde faşist saldırıların olduğu üniversitelerden sadece bazıları.

Kasım ayı içinde farklı üniversitelerde gerçekleşen faşist saldırılar birbirinden bağımsız değil, bu saldırıların tek bir elden planlandığı açıkça ortada.

Halk isyanından beri Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da her kıvılcım ateşe dönüşüyor. Özellikle halk isyanında, isyandan sonra 17 Aralık yolsuzluk protestolarında, Soma'daki işçi katliamının ardından yapılan eylemlerde ve Kobanê'ye DAİŞ'in saldırılarının ardından ortaya çıkan serhildanda, sokak eylemlerinde üniversite gençliği ön saflarda yer tuttu. Aynı zamanda üniversitelerde son hız devam eden piyasalaşma hareketine karşı durmaya çalışan etkin güçlerden en kalabalık olanı üniversite öğrencileri. En önemli etkenlerden biri de üniversitelerin, devrimci hareketin on

yıllardır inatla var olmaya devam ettiği bir alan olması. Tüm bu nedenlerden ötürü de Türkiye burjuvazisi ve AKP hükümeti için üniversite öğrencileri susturulması gereken "unsur"lar.

YÖK, 2013'ün yaz aylarında yaptığı değişiklikle üniversiteye polisin girmesini kolaylaştırdı. Ancak polisin üniversiteye girmesi tek başına üniversite öğrencilerini basturmaya yetmedi. Diğer taraftan, halk isyanının ardından yapılan gözaltı furçasında üniversiteliler yine hedef tahtasına konuldu. Buna rağmen üniversitelerdeki öğrenci mücadelesi ve üniversite öğrencilerinin üniversite dışında gerçekleşen diğer hareketlere katılımı bırakın düşmeyi, genel bir artış gösterdi.

Sadece Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da değil dünyanın birçok yerinde üniversite öğrencilerinin mücadelesi AKP hükümeti için korku örnekleri olmaya devam ediyor. Meksika'da 43 stajyer öğrenciyi kaçıranların ortaya çıkarılması ile ilgili eylemlere üniversite öğrencilerinin katılımı, İngiltere'de ast-

ronomik harçlara karşı alana çıkan gençlerin yaptığı radikal eylemler, AKP için üniversiteler üzerinde önlem almasını gerektiren nedenler olarak duruyor.

Bütün bunlardan dolayı devlet, üniversitelerde artık başka baskı araçlarını devreye soktu. İşte bu başka baskı aracının şekli faşist saldırılar. Faşist ve İslamcı grupların üniversiteleri kan gölüne çevirme çabaları "milliyetçi tepkilerden" öte devletin paramiliter güçleri haline gelmiş çetelerin bilinçli saldırıdır.

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak üniversite öğrencileri ve emekçilerine yönelen faşist saldırıların karşısında duracağız. Türkiye'deki üniversite öğrencilerine sesleniyoruz; üniversitelerdeki faşist saldırıların hedefi öğrencilerin ekonomik, politik bütün tepkilerinin susturulmasıdır. Yani hedefte olan senin tepkindir! Bu yüzden yerin faşist saldırılara karşı, yanımızdır. Gel, faşizmi üniversitelerden hep beraber söküp atalım!

"Ne biri, ne üçü, canlı istiyoruz 43'ü!"

Meksika iki aydan beri kaynıyor. 26 Eylül'de Guerrero eyaletinin Iguala kentinde öğretmenlerin çalışma koşullarının, yüksek öğrenim harçlarının ve eğitim alanında devletin uyguladığı baskıların protesto edildiği bir gösteriye yoğun polis saldırılarından sonra eyleme katılan Ayotzinapa Eğitim Fakültesi öğrencisi yaşları 17 ile 21 arasında değişen 43 gencin bindiği otobüslere geri dönüş yolunda polis ateş açmış, 6 kişinin hayatını kaybettiği olay sonrası gençler ortadan kaybolmuştu.

En son zorla araçlara bindirilirken görülen 43 gencin uyuşturucu çeteleri ve polis işbirliğiyle kaçırıldığı ortaya çıktı. Başlatılan soruşturmada şu ana kadar çoğunluğu polis olan 70'den fazla kişi tutuklandı. Olayla ilgili daha sonra gözaltına alınan üç çete üyesi ise polisle işbirliği yaparak, gençleri katlettiklerini itiraf etmişti. Bölgede yapılan araştırmalarda çok sayıda toplu mezar ve yanmış ceset bulundu ancak cesetlerin kaybolan 43 öğrenciyi ait olduklarıyla ilgili henüz bir kanıt yok. Bulunan toplu mezarlar uyuş-

turucu çetelerinin gerek devlet kurumlarının içine sızmasıyla gerek de yaptıkları katliamlarla ülkede ne kadar etkili olduklarını gösteriyor.

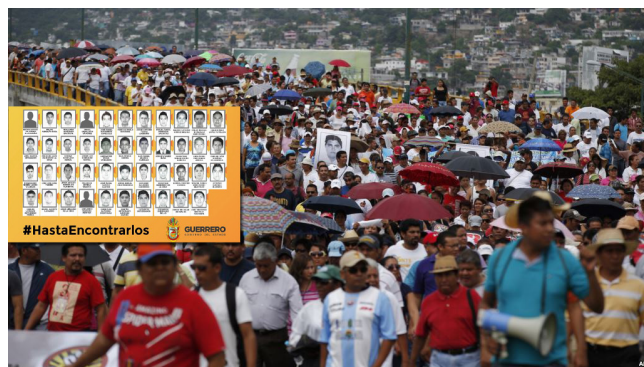
Bugüne kadar Meksika'nın bir çok kentinde on binlerce kişi kayıp gençlerin canlı bulunması ve suçluların yakalanması için gösteriler düzenledi. Aileler çocuklarını canlı istiyor! Bu olay hali hazırda işsizlik, uyuşturucu çeteleri terörü ve yolsuzluk nedeniyle yaşam mücadelesi veren halkı da harekete geçirmiş durumda. Yapılan eylemler son olarak başkent Meksiko'da yoğunlaşmış ve kayıp öğrencilerin bulunması için yeterli çaba harcamamakla ve çetelerle işbirliği yapmakla suçlanan Meksika Cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto'yu hedef almış durumda.

Meksika'nın önde gelen yazar ve siyasi figürlerinden Elena Poniatowska kaybolan öğrencileri şöyle tarif ediyor; "Bu 43 çocuk çok fakirdi. Kırsal kesimden gelen ailelerinin de pek bir gelir kaynağı yoktu. Yatılı olarak kaldıkları okullarının resimlerine baktığım zaman fakirlik içerisinde yaşadıklarını gördüm. Odalarında mobilya yoktu, çantaları etrafa savrulmuştu. Ne ranza ne de yatak... Bir kaç parça karton haricinde hiç bir şey yoktu. Tamamen terk edilmiş gibiydi. Stajlarını bitirebilmek için dilenmek zorundaydılar. Ellerinde bir kutu, gittikleri yerlerde para dileniyorlardı.

Zeki çocuklardı, kendilerini geçindirebilmek için yüksek bir hayal gücüne de sahiptiler. Ama bu, çok iğrenç bir durum. Onlara sadece fakir olduklarından dolayı pislik muamelesi yapıldı."

Tablo son derece net: yoksul emekçi ailelerden gelen ve öğretmen olmak üzere staj yapmakta olan öğrenciler, öğretmenlerin kötü çalışma koşullarına, yüksek öğrenim harçlarına ve eğitim alanında devletin uyguladığı baskılara karşı yapılan bir eyleme katılıyorlar ve eyleme polis saldırısı oluyor, daha sonra bindikleri otobüse açılan ateş sonucu 6 genç katlediliyor, 43'ü kayıp ve ardından mafya tarafından katledildikleri iddiaları ortada dolanıyor! Bir tarafta geleceğin emekçileri, halkın çocuklarını eğitecek olan öğretmenleri, diğer tarafta mafya çeteleri, onlarla işbirliği yapan polisler, bu düzenin pislikleri!

Emekçi halk da kaybolan evlatlarını bağrına basmış, mücadeleye atılmış ve siyasi düzeni karşısına almış durumda. Emekçi halk sadece kayıp öğrencileri değil, ülkenin her anlamda geleceğini de arıyor, bulmaya çalışıyor!

Marksizm ve Sınıflar yayınlandı

Sungur Savran, Kurtar Tanyılmaz ve E. Ahmet Tonak'ın hazırladıkları Marksizm ve Sınıflar başlıklı makaleler derlemesi Yordam Kitap tarafından yayınlandı. Kitapta hazırlayanların dışında Burak Gürel, İrfan Kaygısız, Meryem Kurtulmuş, Mustafa Kemal Coşkun ve Özgür Öztürk'ün yazıları yer alıyor.

"Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi sınıf mücadelelerinin tarihidir." Marx ile Engels'in kaleme aldığı *Komünist Manifesto*'nun bu ünlü cümlesindeki "bugüne kadarki" ibaresi, bazılarınca "post-modern çağ" olarak niteledikleri döneme kadarki anlamına yorumlanmış olacak ki, özellikle 1990'lı yıllardan, yani Sovyetler Birliği, Çin ve Doğu Avrupa'da kapitalizmin restorasyonunun hızlandığı aşamadan sonra sınıf politikasının yerini "kimlik politikası"nın aldığı solda yaygın bir görüş haline geldi.

Ama öte yandan, tam da aynı dönemde, burjuvazi neoliberalizm adı altında işçi sınıfına karşı kapitalizmin tarihinde görülmemiş belki de en uzun taarruzu yapıyordu. Durumun tuhaflığı dikkat çekiciydi: Burjuvazi işçi sınıfına saldırıyordu, yani sınıf mücadelesi veriyordu. Aydınlar (sol aydınlar!) ise işçi sınıfına dönmüş, sınıf mücadelesinin önemsiz ya da demode olduğu nu telkin ediyorlardı.

Bu kitapta yazıları yayınlanmakta olan yazarlar, kendilerini solda yaygın olan bu modadan uzun zamandır ayırmış insanlar. Uzun yıllardır çalışmalarında sınıf kategorisine merkezi bir yer vermiş, gerek dünya çapında, gerekse Türkiye'de toplumun gelişmesini sınıf mücadelesi temelinde kavramayı kendilerine pusula edinmiş araştırmacılar. Burada, bu konulardaki yazılarını bir araya getiriyorlar.

Yazıların konuları geniş bir yelpazeye yayılıyor. Marksizmde sınıfların teorik statüsü, günümüzde sınıfların ortadan kalkıp kalkmadığı, sınıf mücadelelerinde merkezi bir rol taşıyan sendikalar, Türkiye'de sınıfların yapısı, köylülükten Gezi'ye sınıf mücadeleleri bunların bazıları.

Bütün bu yazıları birbirine bağlayan çizgi ise sınıflı toplumlarda yaşanan adaletsizlik ve yabancılaşma konusunda ortak bir anlayışı paylaşmaları, Türkiye'de ve dünyada sınıf tahakkümüne son vererek sınıfsız bir toplum yaratmanın yüce bir hedef olduğuna inanmaları. (Kapak yazısından)

Gençlik mücadelesi

Tüm lise öğrencileri bu "Sınıf"a! Rakip değil, gel yoldaş olalım!

Bu yıl yine sıralarımıza oturduk, sınıflarımızda yerimizi aldık. Hatta öğretim yılının ikinci dönemine geçmemize az kaldı. Kimimiz TEOG denilen sınavdan yeni çıktık ve lisede birkaç sene olsun rahatlayacağımızı düşünüyoruz, kimimiz ise bir kaç yıl pek de rahatlamayarak okuduktan sonra bu sefer üniversite sınavı için yarış atı misali hazırlanıyor. İster liseye yeni başlamış olalım, ister üniversiteye kapağı atmaya uğraşıyor olalım, lise sıralarında oturduğumuz süre içinde aynı sorunları yaşıyoruz. Sınavlarla, takdir olsun teşekkür olsun belgelerle, sözlü notlarıyla uğraşyoruz; gençken yapılacak onca şey varken biz oturmuş test çözüyoruz! Bir de üstüne o kadar uğraşyoruz, istediğimiz gibi nitelikli, bilimsel bir eğitim alamıyoruz.

Devletin elinde imkân yok desek, hayır! Bilim, teknoloji yetersiz desek, o da hayır! Biz mi yeterli bilgiye sahip değiliz? Yine hayır! İnsanlık binlerce yıllık serüveninde nice deneyimler edinmiş, nice keşifler yapılmış, bilim bunca ilerlemişken biz neden dört yılımızı özgürce tartışabildiğimiz bir ortamda bilimle, sanatla uğraşarak geçirmek yerine ezberlediğimiz bilgilerle sınavlara girip çıkıyoruz?

Çünkü bizi bu eğitim sistemine mecbur edenler, yeteneklerimize göre üretebileceğimiz şekilde eğitim alırsak, özgürce tartışarsak yapabileceklerimizden korkuyorlar! Bizler geleceği kuracak olanlarız, ama onlar bizi geleceksizliğe mahkûm ediyorlar! Mezun olunca kaçımız üniversiteye girebileceğiz? İleride iş bulabileceğimizin ya da bulsak da güvenceli bir işimizin olacağının garantisi var mı? Tek yaptıkları, bize ileride sistemin çarklarına adapte olabileceğimiz kadar bilgi verip, bizi toplumu değiştirecek "tehlikeli ve zararlı" düşüncelerden uzak tutmak!

Bir tarafta uzun saatler çalıştırılan, hakkı yenilen, aç kalan, yoksullaşan ve bazen Soma'da olduğu gibi ölüme gönderilen yüzlerce, işten çıkarılan binlerce işçiyi, emekçiyi; karşılarında da yıllardır insanların emeklerini sömürerek zenginleşen Sabancı gibi, Koç gibi patronlar olduğunu görmemizi istemiyorlar! Derste bize her gün beş işçinin patronların kâr hırsı yüzünden öldüğünü anlatıyorlar mı? Hayır! Onun yerine sürekli devleti haklı çıkartan bir tarih

Aralık - Ocak 2014/15

Sayı: 1

"Yine kitapları, türküleri, bayraklarıyla geldiler, dalga dalga aydınlık oldular, yürüdüler karanlığın üstüne. Meydanları zaptettiler yine..."

"Bu kölelik düzenine, Berkin'in, Abdocan'ın, Ethem'in, nicelerinin, her gün ölen işçilerin faillerine karşı mücadeleyi büyütmek boynumuzun borcudur! Bu yüzden biz okullardaki sınıflarımızdan, toplumdaki sınıflara kı-

vılcım çakıyoruz. Bu bülten yayın hayatına yeni başlıyor, ama biz biliyoruz ki söyleyecek sözümüz var. Sesini sesimize kat ki, daha yüksek çıksın sesimiz! Rakip değil, gel yoldaş olalım; çaktığımız kıvılcım yangın olsun sarsın dünyayı!"

facebook.com/sinifan

sinifagel@gmail.com

öğretiyorlar bize, unutmayalım diye bir de sınava sokuyorlar bizi.

Peki, biz bu dört seneyi sıralarımıza oturup, bize öğrettiklerini ezberleyerek mi geçiriyoruz? Bize dayatılan geleceksizliği kabul mü ediyoruz? Hayır! Soma'ya, Ermenek'e, Yatağan'a sırtımızı değil, yüzümüzü dönüyoruz! Kurtuluşumuzun bizi açlığa, yoksulluğa mahkûm eden bu kölelik düzenini yıkmakla geleceğini biliyoruz!

Bu kölelik düzenine, Berkin'in,

Abdocan'ın, Ethem'in, nicelerinin, her gün ölen işçilerin faillerine karşı mücadeleyi büyütmek boynumuzun borcudur! Bu yüzden biz okullardaki sınıflarımızdan, toplumdaki sınıflara kıvılcım çakıyoruz. Lise bültenimiz Sınıf, yayın hayatına yeni başlıyor; ama biz biliyoruz ki söyleyecek sözümüz var. Sesini sesimize kat ki, daha yüksek çıksın sesimiz! Rakip değil gel yoldaş olalım; çaktığımız kıvılcım yangın olsun, sarsın dünyayı!

İTÜ'de bir öğrenci, eyleme katıldığı gerekçesiyle işten atıldı

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde rektörlüğün öğrenciler, asistanlar ve işçiler üzerindeki baskısı da, fişlemeleri de son sürat devam ediyor. Son olarak İTÜ Ayazağa Kampüsü'ndeki Simmit isimli kafede çalışan bir öğrenci işten çıkartıldı. Kafe sahibine rektörlükten geldiğini söyleyen kişiler, kafede çalışan öğrencinin, Gezi ile başlayan halk isyanının sembollerinden kırmızılı kadın Ceyda Sungur'un hakkında açılan soruşturma ile ilgili savunma verdiği gün yapılan eyleme katıldığını ve rektörlüğün bu tarz öğrencilerin okulda

çalıştırılmamasını ve söz konusu öğrencinin işten çıkartılmasını istediğini ilettiler. Okuldaki baskı ve fişleme ortamı böylece farklı bir boyuta ulaşmış oldu.

Bu durum üniversitelerin özeti niteliğindedir. Öğrencilerin fişlenmesi, türlü baskılarla karşılaşmasının yanında öğrencilerin yaşadığı başka bir sorun da burada kendini gösteriyor: öğrencilerin hem okuyup hem de çalışmak zorunda olması. Bu zorunluluğu üniversite-sermaye işbirliği kendi çıkarına kullanıyor ve okul içinde öğrenciler gayri resmi olarak sigortasız,

güvencesiz ucuz işgücü olarak çalıştırılıyor. İşten çıkarılan arkadaşımız da o katede kayıt dışı olarak çalışıyordu. Sonra da rektörün bir lafıyla kapının önüne koyuldu. Arkadaşımızın başına gelenler tek bir olay etrafında aslında bilimin yuvası olarak görülen üniversitelerde öğrencilerin demokratik haklarının ayaklar altına alındığını ve kapitalizmin sömürü düzeninin nasıl üniversitelerin her yerine işlemiş olduğunu gösteriyor.

İTÜ'de İş Güvenliği Kulübü işçilerle etkinlik düzenledi

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, bugüne kadar hep "Öğrenciler sınıf siyasetine" şiarıyla buldukları

her alanda mücadele etmeye çalıştı. Bunun için bir yandan işçi sınıfının mücadelelerine destek olup onlardan öğrenmeye çalışırken bir yandan da üniversitelere sınıf siyasetini taşıyıp geleceğin işçileri ve diplomalı işsizleri ile işçi sınıfını bir araya getirmeyi hedefledi. Bu amaç doğrultusunda burjuvazinin bugün iktidarda yer alan kampı tarafından işsiz bırakılan Ülker işçilerini ve burjuvazinin karşı kampı tarafından sömürülen Bakırköy Belediyesi işçilerini, İTÜ'de İş Güvenliği Kulübü etkinliği ile bir araya getirdik. Etkinlikte işçiler yaşadıkları sorunları, haklarını aradıkları zaman nasıl tehdit edildiklerini ve nasıl işsiz bırakıldıklarını öğrencilerle paylaştılar. Toplantı, mevcut sömürü düzeninin bir sınıf sorunu olduğunu, bugün birbirine karşı gibi görünen siyasi kampın temsilcilerinin konu işçi sınıfının haklarının gasp edilmesi, sömürülmesi olduğunda nasıl da aynı şekilde davrandıklarını ortaya koydu.

Antalya'da üniversitelerde sermayeleşme üzerine söyleşi

Antalya'da Devrimci İşçi Partili Öğrenciler tarafından YÖK'ün kuruluşunun yıl dönemi sebebiyle "YÖK-Üniversitelerde Sermayeleşme" konulu bir söyleşi gerçekleştirildi.

7 Kasım 2014 Cuma günü Devrimci İşçi Partisi bürosunda gerçekleştirilen söyleşi, YÖK'ün tarihçesi ile başladı. Ardından daha ağırlıklı olarak üniversitelerde sermayeleşmenin farklı boyutları anlatılarak Teknokentler ile bir yandan sermaye yararına bilim üretildiğine, diğer yandan ise üniversite öğrencilerinin bu alanda ucuz işgücü olarak kullanıldığına değinildi. Bunun yanında üniversitenin asli bileşeni olan işçiler açısından ise üniversitelerin tüm iş alanlarında güvencesiz çalışmanın taşeron eliyle yaygınlaştırıldığı belirtilerek sermayenin üniversitelerdeki egemenliğini yıkmak için işçilerin, akademisyenlerin ve öğrencilerin ortak mücadelesinin gerekliliği vurgulandı. Söyleşi sorular ve katkılarla canlı bir şekilde devam etti.

Soma, uyuyan volkan...

Altı ayı aşkın bir süre önce Soma'da 301 maden işçisinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan katliamın ardından işçiler, şimdi de kitlesel işten atma saldırısı-yla karşı karşıyalar.

Şu anda Soma'da işçiler arasında gergin bir bekleme söz konusu. Kıyıya uğrayan işçiler, 4 Aralık Dünya Madenciler Günü'nde Dev Maden-Sen'in düzenlediği bir eylem gerçekleştirdi. Devrimci İşçi Partisi (DİP) bu eylemde Soma'da yaşanan son gelişmelere ilişkin tutumunu açıklayan bildiri dağıttı. Bildiri eylem alanındaki işçiler tarafından büyük bir ilgi ile karşılandı. Öyle ki, bazı işçiler diğer işçilere iletmek üzere toplu bildiri istedikler. Tabii ki onların bu taleplerini karşıladık. Bu satırlar yazılırken işçiler hükümet konağının önünde toplu olarak beklemeye başlamışlardı.

Bu kadar pervasızlık nasıl oluyor?

Soma'da katliamdan itibaren işçiler giderek bilinçli bir şekilde belirsizliğe sürükleniyor. 6 ayı aşkın bir süre içinde gerekli önlemleri alıp ocakların yeniden faaliyete geçirilmesi doğrultusunda hiçbir ciddi adım atılmadı. Katliam nedeniyle hakkında dava açılmış Soma Holding'in bu süre zarfında önceliğini, mal varlığı üzerine konulan tedbir kararını kaldırma yönünde girişimleri oluşturuyor. Bu amacına ulaşmak için hiçbir sınır tanımıyor. Öyle ki, işçilerin kendi talepleri uğruna yürüttüğü mücadeleyi bile istismar etmeye çalışıyor. Soma Holding'in altı ayı aşkın bu süre içindeki bir başka icraatı da, savcıların katliama ilişkin yürütmekte olduğu soruşturmaya esas teşkil edecek bilirkişi raporlarının değiştirilmesi için özel bir çaba harcamak.

Soma Holding, gelinen aşamada kamuoyu baskısı nedeniyle mal varlığının serbest bırakılmasını sağlayamayınca bu sefer de, resmi bir kapatma kararı söz konusu olmamakla birlikte üretim tam kapasite yürütülemediği için sayısı 3 bine yaklaşan bir işçi kitlesini kapının önüne koymuş oldu.

Büyük kömür rezervlerine rağmen ocaklar kapatılabilir mi?

Eynez bölgesinde hâlâ 150 milyon ton rezerv olduğu biliniyor, buranın kapatılması ve sermayenin ve hükümetin bu alandan geriye çekilmesi pek mümkün gözüküyor. Çünkü aynı bölgede maden ocakları açılması için yeni kamulaştırmalar yapılıyor, yeni maden sahalarının faaliyete geçmesi doğrultusunda birtakım fizibilite çalışmaları yürütülüyor. Önümüzdeki birkaç yıl içerisinde bu bölgede altı tane yeni madenin faaliyete geçmesi planlanıyor. Bu açıdan sermaye sınıfı ve onun hükümetinin burada yılda 40 milyon ton kömür çıkartmayı hedeflemişken bu ocaklardan vazgeçmesi rasyonel bir karar olmayacaktır. Ayrıca burada halen iki termik santral var. Dört tane daha gündemde. Bilindiği üzere, Yırca da bunlardan bir tanesi. Yani sermayenin bu havzayı bir elektrik enerjisi üretim havzası haline dönüştürme projesi çerçevesinde düşünülürse bu ocakların kapatılması mümkün değildir.

Açık ki, amaç üretime geçiş için yapılmakta olan çalışmaların uzun zaman alacağı gerekçesiyle işçilerin maaşlarını ödemekten kaçınmaktır. Yani maliyetleri düşürerek bir dönem daha işçileri açlıkla

terbiye ederek sindirme politikası izleniyor. Ayrıca, şirketin vurgulanması gereken önemli bir amacı da mal varlıklarının serbest bırakılmasını sağlama çabasıdır.

Sermayenin bu manevrasının yanı sıra, AKP hükümeti önümüzdeki aylarda ocakların yeniden açılmasını gündeme getirip buradaki işçilere işbaşı yaptırmak için AKP'ye üye olma şartını dayatabilir.

Türk-İş bu senaryonun neresinde?

İşin tuhaf yanı, bütün bu plan ve uygulamaların Türkiye Maden-İş Sendikası ile birlikte yapılıyor olmasıdır.

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da dikkat çekici bir toplantı yapılıyor. Bu toplantıya katılanlar, Soma Holding yetkilileri, Çalışma Bakanı Faruk Çelik, Enerji Bakanı Taner Yıldız, İŞKUR Genel Müdürü Dr. Nusret Yazıcı ve Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul'un da içinde olduğu aynı sendikanın Soma şube başkanı ve diğer yöneticileri. Bu toplantının dikkat çekici yönü, sendika yöneticilerinin patronlar ve hükümet yetkilileri ile birlikte ve iç içe olmasıdır. Burada, Soma'da kitlesel işten atmalar gerçekleşmeden önce bu ocakların kapatılması ve kıdem tazminatlarını ödeme şekli üzerinde ön görüşmeler yapılıyor. Öyle ki İŞKUR Genel Müdürü Nusret Yazıcı bu paranın ödenebileceğini, ama bir Bakanlar Kurulu kararı çıkarılmasının gerektiğini ifade ediyor. Enerji Bakanı Taner Yıldız ise, şimdilik bunun erken olduğunu, bu parayı devlet olarak şimdi ödeme imkânlarının olmadığını, şirketin ödemesi gerektiğini söylüyor. Doğal olarak şirket de "mal varlığım üzerindeki tedbiri kaldır, ben öderim" yaklaşımı içerisinde. Sonunda işten çıkarma kararına varılıyor.

Tüm bunlar, yaşananların bir danışıklı dövüş olduğunu gösteriyor. Yine dikkat çekici olan şu: bir yandan 13 Kasım'da bütçe görüşmesinde Enerji Bakanı Taner Yıldız Eynez ve Atabacı ocakları ile ilgili olarak "Bu ocakları kapatacağız fakat işçileri de mağdur etmeyeceğiz çünkü bu sahalarda yeni ocaklar açılıyor. İşte bir kısmını İmbat'a göndereceğiz, bir kısmını Demir Export'a göndereceğiz, bir kısmını Işıklar'ı biraz daha genişletip orada istihdam edeceğiz. Kimseyi mağdur etmeyeceğiz" derken, öte yandan Soma Holding ve Türkiye Maden-İş Sendikası yöneticileri kitlesel işten atma saldırısını eşgüdüm içinde tezgâhlıyorlar. Çünkü amaçları, işçileri işsizlik ve açlıkla terbiye ederek zapturapt altına alıp onları biat ettirmektir.

Neden Eynez'deki işçiler hedefe konuldu?

Eynez'deki işçilerin öncelikle işten

atılması tesadüf değildir. Çünkü bu Türk-İş için muhalif işçileri de tasfiye etmek anlamına geliyor. Bilindiği üzere, Soma'da mevcut yasaları da göz ardı ederek Türkiye Maden-İş şubelerini üçe bölmüşler ve Soma Kömürleri AŞ ile ilgili ayrı bir şube kurmuşlardı. Geçen haftalarda bu şube başkanı dâhil yönetim kurulundan bazıları da biraz muhalif olmaya başlayınca işten atıldı. Türkiye Maden-İş Sendikası kendi şube yönetimine bile sahip çıkmadı. Neden? Çünkü burada yaklaşık 35 merkez delegesi var. Bu delegeleri ya tasfiye etmeye ya da biat ettirerek kendi yanlarına çekmeye çalışıyorlar.

Yine burada dikkat çeken bir yön de Eynez'de işten çıkarılan işçilerin önemli bir kısmının Soma dışından gelenlerden olmasıdır. Kütahyalı, Dursunbeyli, Ordulu vb. Bu insanlar şimdi işten atılınca ne yapacaklar? Önemli ölçüde köylerine dönecekler. Veya başka işler aramaya çalışacaklar. Ve böylece de 6-7 bin kişilik bir şubeyi patron burada tamamen kendi denetimine almış olacaktır.

Soma, uyuyan volkan...

Soma'ya bugün ciddi bir belirsizlik damgasını vuruyor. İşçiler, sayısı üç bine yaklaşan işçi, daha altı ay önce yaşanmış bir faciadan sonra şimdi de işsizlik felaketiyle yüz yüze gelmiş durumda. Bütün bir havza ilçe merkezinden köylere kadar sabah akşam ne yapacağını konuşuyor. İşçiler her an kendilerini hiç olmazsa biraz rahatlatmak için haber bekliyor. Ama, öte yandan, hükümet ve şirketle danışıklı dövüş içinde sanki anlamlı bir çıkış yolu varmış gibi işçiyi bekleten, harekete geçmekten kaçınan bir sendika var. İşçilerin örgütünün işçilerin yanında durmaması, yeri göğü sarsabilecek bir işçi topluluğunu hareketsizliğe sevk ediyor.

Bu bekleme sonunda binlerce işçinin gazabının aniden patlaması da olanaklı, umutsuzluk içinde hükümetin uzun vadeli anlamsız birtakım vaatleriyle küsüp kaderine razı olması da. Soma'da bir volkan var, ama uyuyor. Ne zaman uyanacağı belli değil.

Dilek Pir

Yatağan işçilerinin mücadelesi bitmedi

Yatağan işçileri 446 gün süren bir mücadele verdi. Önce özelleştirme ihalelerinin yapılmasını engellemeye çalıştılar, sonra ihalelerin yürürlüğe girmemesi ve iptali için mücadele ettiler. Muğla'da aylarca devam eden, zaman zaman Ankara'ya taşınan mücadele, işçilerin örgütlü olduğu Türk-İş'e bağlı Maden-İş ve Tes-İş sendikalarının ihaleyi alan şirket ile anlaşmaya vardıklarını açıklamaları ile sona erdi. Hâlbuki bu anlaşmanın hemen öncesinde 1 Aralık günü devir teslim işlemlerinin tamamlandığını öğrenen işçiler, işyerlerini işgal etmiş, iş makineleri ve malzemeleriyle işyerine giden yollara barikatlar kurmuştu.

Sendika şube yöneticileri firma ile 10 maddelik bir protokol imzaladıklarını ve direnişi kazanımla sonlandırdıklarını söyledi, işçiler de direnişi bırakarak işbaşı yaptılar. Peki bu protokol neleri içeriyor? Mevcut toplu sözleşmenin Mart ayında yeni toplu sözleşme zamanına kadar devamı, isteğe bağlı olarak 4-C'ye geçiş hakkı, uzmanlık gerektiren işler dışında taşeron çalıştırılmaması, işçi alımlarında yöre halkına öncelik, nitelikleri gereği hizmetlerine ihtiyaç duyulanlar dışında emekli personel çalıştırılmaması ve devir tarihi itibarıyla mevcut işçi sayısının korunması gibi maddeler söz konusu. Özellikle belli ki bu sonuncu madde işçiler arasında en fazla huzursuzluk yaratan maddeler birisi. Çünkü bu garanti, sadece yeni toplu sözleşme dönemine kadar verilmiş ve devredilen farklı maden ve santrallerde çalışan işçi sayısı ayrı ayrı belirtilmemiş durumda. Yeni sözleşme döneminde işçi sayısını azaltabileceği gibi o zamana kadar da aslında şirket bir yerdeki işçileri çıkarıp başka bir yere yeni işçi alabilir ve toplamda sayıyı bu yolla da aynı tutabilir.

Yatağan'da bugün kısmi kazanımlarla direniş sona ermiş olabilir. Ama kazanımlar sadece kısmi değil, aynı zamanda geçici de. Çünkü bugüne kadar özelleştirilen bütün kamu işletmelerinde özelleştirmenin yarattığı tahribat adım adım ortaya çıktı. Özelleştirme o işyerlerinde o güne kadar işçi sınıfının elde ettiği bütün kazanımları zamanla bir bir söküldü. Yatağan'da imzalanan protokol de esas olarak bu sonuçları bir süreliğine ertelemiş oldu. İşte bu yüzden de Yatağan işçilerinin mücadelesi bir yönüyle biterken diğer bir açıdan da yeni başlıyor. Protokolde yazılanların uygulanmasının kendisi bile başlı başına bir mücadele konusu olabilir. Çünkü biz iyi biliriz patronların kendi verdiği sözleri bile tutmadıklarını, kendi imzaladıkları sözleşmelere de devletin yasalarına da işlerine gelmeyince uymadıklarını. Dahası sadece birkaç ay sonra yeni toplu iş sözleşmesi döneminde patron, Yatağan işçisinin şimdi gasp edemediği bir dizi hakkını elinden almaya çalışacaktır. Maden-İş ve Tes-İş sendikaları tüm bu süreçlerin takipçisi olacaklarını, tek bir işçinin bile mağdur edilmesi durumunda yine sokağa çıkacaklarını söylüyorlar. Biz yine çok iyi biliyoruz ki bu sözlerin tutulması da tabanda mücadele eden, örgütlü, kararlı işçilerin varlığına ve onların basıncına bağlı.

Mesele sadece kâğıt üzerindeki kazanılmış haklar da değil, olmamalı. Özelleştirmenin işçi sınıfına ödediği en ağır bedel işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında. Soma'da yüzlerce kardeşimizin canını alan katliam özelleştirmenin en vahşi yüzünü görmek için yeter. İşte Yatağan işçisini bekleyen ve karşı durması gereken en büyük tehlikelerden birisi de bu.

O halde Yatağan işçisinin mücadelesi bitmedi, bitmemeli. Yatağan işçisi örgütülüğünü, canlılığını kaybettiği anda taarruz etmek üzere bekleyen sinsi bir düşmanla karşı karşıya olduğunu bilmeli. Kazanılmış haklarının korunması doğrultusunda güçlerini seferber etmesi için sendikalarının üzerinde baskı yapmalı. Bu da yetmez. Unutmamak gerekir ki Yatağan işçisi "sattırmayacağız" sloganı ile yola çıktı. Ama bugün devir işlemleri tamamlanmış durumda. O zaman geri almak için mücadele etmek gerek. Özelleştirilen tüm işyerleri işçi denetiminde yeniden kamulaştırılıncaya dek, tüm sınıf kardeşleri ile birlikte!